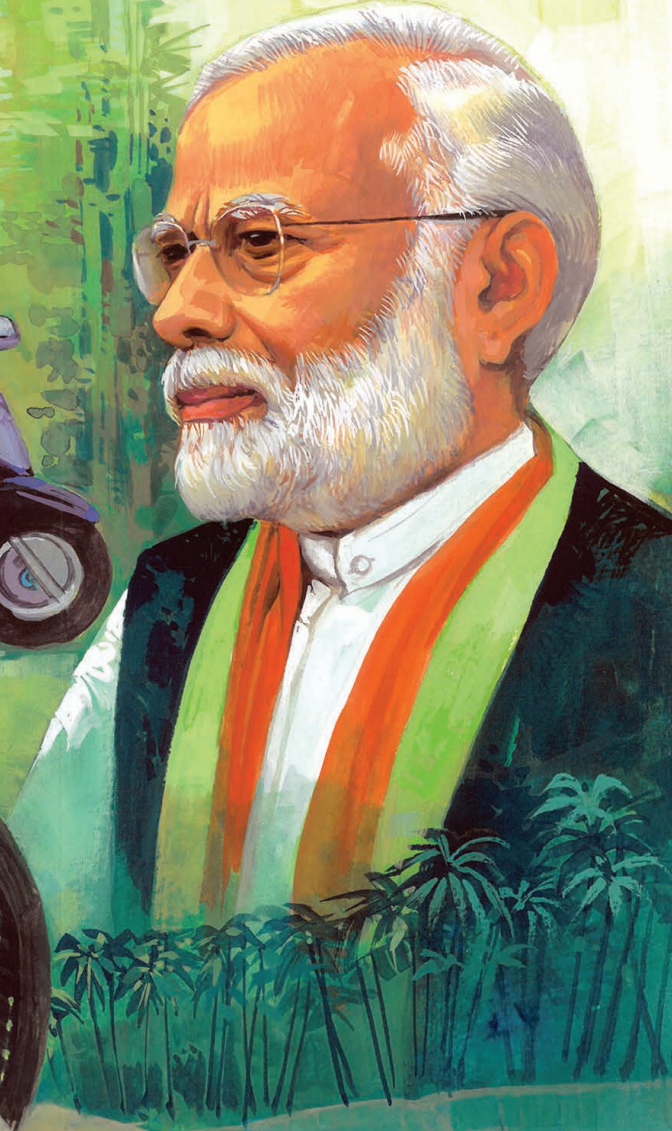

ମନ୍ କି ବାତ୍

ସଂଖ୍ୟା. 2

ମନ କୀ ବାତ୍

ସଂଖ୍ୟା. 2

Authors

Sharda Mohan and Shashi Mukherjee

Illustrations and Cover Art

Dilip Kadam

Assistant Artist

Ravindra Mokate

Production

Amar Chitra Katha

Published by

Amar Chitra Katha Pvt. Ltd

Odiya

ISBN – 978-81-19242-57-3

Amar Chitra Katha Pvt. Ltd, June 2023

© Ministry of Culture, Govt of India, June 2023

All rights reserved. This book is sold subject to the condition that the publication may not be reproduced, stored in a retrieval system (including but not limited to computers, disks, external drives, electronic or digital devices, e-readers, websites), or transmitted in any form or by any means (including but not limited to cyclostyling, photocopying, docutech or other reprographic reproductions, mechanical, recording, electronic, digital versions) without the prior written permission of the publisher, nor be otherwise circulated in any form of binding or cover other than that in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

You can now get ACK stories as part of your classroom with **ACK Learn**,
a unique learning platform that brings these stories to your school with a range of workshops.
Find out more at www.acklearn.com or write to us at acklearn@ack-media.com.

କୋଭିଡ-୧୯ ମହାମାରୀର ସବୁଠୁ ଖରାପ ସମୟକୁ ଆମେ ସାମ୍ନା କରିଛୁ । ଏହି ସମୟରେ ଆମେ ନିଜ ପରିବାର ଲୋକଙ୍କ ସହିତ ଦୀର୍ଘ ସମୟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଘର ଭିତରେ ରହିବାକୁ ବାଧ୍ୟ ହୋଇଛୁ । ଆମ ଭିତରୁ କେତେକଙ୍କ ପାଇଁ, ଏହା ଏକ ଭଲ ସମୟ କାରଣ ଏହି ସମୟରେ ଆମ ମାତାପିତା ଓ ଭାଇଭଉଣୀ ତଥା ଆମ ସହିତ ରହୁଥିବା ଲୋକଙ୍କ ସହ ଆମେ ଅଧିକ ନିକଟତର ହେବାର ସମୟ ପାଇଛୁ । କିନ୍ତୁ ଆମ ଭିତରୁ ଅନେକଙ୍କ ପାଇଁ, ଏହା ଏକ କଷ୍ଟକର ସମୟ ଥିଲା । ଆପଣ ଦିନକୁ ଦିନ ପରସ୍ପର ସହିତ ଏତେ ନିକଟତର କିପରି ରହିଥାନ୍ତି?

“ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟବଶତଃ, ସାମ୍ପ୍ରତିକ ସମୟରେ ଆମେ ଅନୁଭବ କରୁଛୁ ଯେ ଗୋଟିଏ ପରିବାର ଭାବେ ଆମକୁ ବାନ୍ଧି ରଖୁଥିବା ଆମର କେତେକ ପରମ୍ପରା ପ୍ରତି ଅନେକ ବର୍ଷ ହେବ ଅବହେଳା କରାଯାଇ ଆସୁଛି । ଏସବୁ ପରମ୍ପରା ବିନା କିଛି ପରିବାର ଏକାଠି ରହିବାର ଖୁସିକୁ ଅନୁଭବ କରିବାରେ ସକ୍ଷମ ହୋଇନଥାନ୍ତି ।”

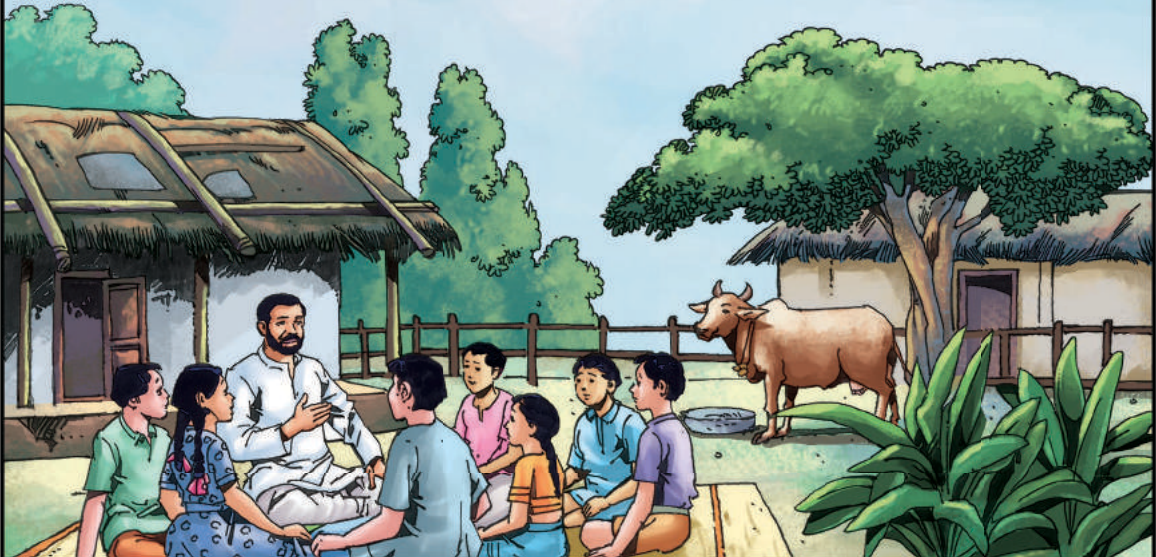
“ଆମକୁ ଗୋଟିଏ ପରିବାର ଭାବେ ବାନ୍ଧି ରଖୁଥିବା ସବୁଠୁ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ପରମ୍ପରା ମଧ୍ୟରୁ ଗୋଟିଏ ହେଉଛି କାହାଣୀ କହିବା । ଅତୀତରେ, ପରିବାରର ବରିଷ୍ଠ ଲୋକମାନେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଗପ, କାହାଣୀ କହିବାରେ ସମୟ ବିତାଉଥିଲେ । ଏହାଦ୍ୱାରା ପରିବାର ମଧ୍ୟରେ ଖୁସି, ଉତ୍ସାହ ଏବଂ ଏକତା ଭାବନା ସୃଷ୍ଟି ହେଉଥିଲା ।”

କାହାଣୀଗୁଡ଼ିକ ସୃଜନଶୀଳତା ଏବଂ ସମ୍ବେଦନଶୀଳତା ଆଣିଥାନ୍ତି । ଯେଉଁଠି ଏକ ଆତ୍ମା ରହିଛି ସେଠାରେ ଏକ କାହାଣୀ ରହିଛି । ମୁଁ ଯେତେବେଳେ ଛୋଟ ଥିଲି, ମୁଁ ସାରା ଭାରତ ଭ୍ରମଣ କରିଥିଲି, ଗୋଟିଏ ଗାଁରୁ ଆଉ ଗୋଟିଏ ଗାଁକୁ ଯାଉଥିଲି । ଏହି ଭ୍ରମଣ ସମୟକୁ ମୁଁ ଗାଁ ପିଲାଙ୍କ ସହିତ କଥା ହେବାରେ ବିତାଉଥିଲି । ମୁଁ ସେମାନଙ୍କୁ ସବୁବେଳେ ମୋତେ ଏକ କାହାଣୀ କହିବା ପାଇଁ କହୁଥିଲି ।

ସେମାନେ ଉତ୍ତର ଦେଉଥିଲେ, “ ନା ଅଙ୍କଲ, ଆମେ ଆପଣଙ୍କୁ ହସକଥା ଶୁଣେଇବୁ । ଆଉ, ଆପଣ ବି ଆମକୁ ହସକଥା କୁହନ୍ତୁ ।” ମୁଁ ଏହା ଜାଣି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଯାଉଥିଲି ଯେ ଏହି ପିଲାମାନେ କାହାଣୀ ଶୁଣିବାର ଖୁସି ସମ୍ପର୍କରେ ଅବଗତ ନାହାନ୍ତି । ଭାରତରେ କାହାଣୀ କହିବାର ଏହି ପରମ୍ପରା ପ୍ରାଚୀନ କାଳରୁ ରହିଆସିଛି । ତାହା ପଞ୍ଚତନ୍ତ୍ରର କାହାଣୀ ହେଉ, ହିରୋପଦେଶ କିମ୍ବା କିସ୍ତା ଗୋଇ* । ଜ୍ଞାନର କଥାକୁ ଭଲ ଭାବେ ବୁଝାଇବା ପାଇଁ ପଶୁ ଓ ପକ୍ଷୀଙ୍କ କାହାଣୀ କୁହାଯାଉଥିଲା ଏବଂ ଧାର୍ମିକ କାହାଣୀଗୁଡ଼ିକୁ ଆମକୁ ମୂଲ୍ୟବୋଧ ଶିଖାଉଥିଲା ।

“ଆଜି ଅନେକ ଲୋକ ସେମାନଙ୍କର ନିଜସ୍ୱ କାହାଣୀ କହିବା ପ୍ଲାଟଫର୍ମ ଆରମ୍ଭ କରିଛନ୍ତି । ଅମର ବ୍ୟାସ ଏବଂ ତାଙ୍କ ବନ୍ଧୁମାନେ Gaathastory.in ଆରମ୍ଭ କରିଛନ୍ତି । ବୈଶାଳୀ ବ୍ୟବହାରେ ଦେଶପାଶ୍ଚେ ଏପରି କାହାଣୀକୁ ଲୋକପ୍ରିୟ କରାଇଛନ୍ତି ଯାହା ଗାଁର ଲୋକକଥା ଏବଂ ଚାଷୀଙ୍କ ଉପରେ ଆଧାରିତ । ବେଙ୍ଗାଲୁରୁର ବିକ୍ରମ ଶ୍ରୀଧର ଏମିତି ଜଣେ କାହାଣୀକାର ଯିଏକି ବାପୁ* କୁ ନେଇ କାହାଣୀ କହିବାରେ ବିଶେଷ ଆଗ୍ରହୀ । ତେନ୍ତୁଆର ଶ୍ରୀବିଦ୍ୟା ବୀର ରାଘବନ ଏବଂ Kathalaya.orgର ଗୀତା ରାମାନୁଜମ ପ୍ରମୁଖ ଚମତ୍କାର କାହାଣୀକାର ଯେଉଁମାନଙ୍କ ବିଷୟରେ ଆପଣ ଜାଣିବା ଉଚିତ୍ ।”

ଆସନ୍ତୁ ଆମେ ନାୟାର ସାରଳ ସହିତ ଯୋଡ଼ି ହେବା, କାରଣ ସେ ଆମକୁ କାହାଣୀକାରଙ୍କ ବିଷୟରେ ଅଧିକ କାହାଣୀ କହିବେ । ଏଥିସହିତ ମୋ ମନ କା ବାତ୍ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମରୁ ଆଉ କେତେଜଣ ପ୍ରେରଣାଦାୟୀ ବ୍ୟକ୍ତିବିଶେଷଙ୍କ ବିଷୟରେ ମଧ୍ୟ କଥା ହେବ ।

* ପ୍ରାଚୀନ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱ କାହାଣୀ କହିବାର କଳା

ସୂଚୀପତ୍ର

1	କାହାଣୀ ବିଷୟରେ କଥା	3
2	ବୀରେନ୍ଦ୍ର ଯାଦବ	7
3	ଉଷା ଦୁବେ	10
4	ଟି. ଶ୍ରୀନିବାସାଚାର୍ଯ୍ୟ	13
5	ଅନୁଦୀପ ଏବଂ ମୀନୁଷା	15
6	ସଲମାନ	18
7	ଏନ. ଏସ. ରାଜସ୍ୱାନ	20
8	ସି. ଭି. ରାଜୁ	23
9	ଭାଗୀରଥୀ ଆମ୍ଲା	26
10	ରାଜେନ୍ଦ୍ର ଯାଦବ	28
11	ଗାୟତ୍ରୀ	30

କାହାଣୀ ବିଷୟରେ କଥା

ଖରା ଛୁଟି ଶେଷ ହୋଇଯାଉଛି ଏବଂ ପିଲାମାନେ ବିଦ୍ୟାଳୟକୁ ଫେରି ଆସିଛନ୍ତି

ସୁପ୍ରଭାତ
ଇକବୀଳା! ମୋ ପାଇଁ
ଅପେକ୍ଷା କର।

ହାଏ
ଶ୍ରେୟସୀ! ତୁମକୁ
ଦେଖୁ ଖୁସି
ଲାଗିଲା!

ସୁପ୍ରଭାତ, ନାୟାର ସାର୍!

ଶୁଭ ସକାଳ,
ଶାରଦା! ସୁପ୍ରଭାତ, ଛାତ୍ରମାନେ!
ମୁଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ସବୁଦିନ ଭଳି
ଶେଷ ପିରିୟଡରେ ଦେଖା
କରିବି।”

ଅନେକ
ଗୁଡ଼ିଏ କାହାଣୀ
ନେଇ?

ହା ହା ହା! ହଁ,
ବହୁତ ଗୁଡ଼ିଏ କାହାଣୀକୁ
ନେଇ ।

ନାୟାର ସାର୍‌ଙ୍କୁ ସବୁ ପିଲା ଅଧିକ ଭଲ ପାଆନ୍ତି କାରଣ ସେ
ପିଲାମାନଙ୍କୁ ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ମନ କୀ ବାଟ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମରୁ ଅତି
ରୋଚକ କାହାଣୀ ସବୁ କହିଥାନ୍ତି।

ନିଶ୍ଚିତ ରୂପରେ, ସବୁବେଳେ ଭଲ ଦିନର ଶେଷରେ ସେ ଏକ ଖୋଲା ହସ ସହିତ ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସିଲେ।

ନାୟାର ସାର୍,
ଆଜିର କାହାଣୀ କେଉଁ
ବିଷୟରେ?

ଆଜିର କାହାଣୀ
ହେଉଛି କାହାଣୀଗୁଡ଼ିକ
ବିଷୟରେ।

ତାହା କିପରି
ହୋଇପାରିବ?

ନାୟାର ସାର ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କ ଆସନ ଆଡ଼କୁ ହାତ ହଲାଇ ଅଭିବାଦନ ଜଣାଇଲେ । ଯେତେବେଳେ ସେମାନେ ସବୁ ବସିପଡ଼ିଲେ-

ଅରେ, ମହାମାରୀ ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କ ସମୟରେ, ଆମ ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀ ବେଙ୍ଗାଲୁରୁର କେତେଜଣ କାହାଣୀକାରଙ୍କ ଏକ ଦଳ ସହିତ କଥା ହୋଇଥିଲେ । ସେମାନେ ସମସ୍ତେ ଏକ ଦଳରେ ଅଛନ୍ତୁଛନ୍ତି ଥିଲେ ଯାହାର ନାଁ ଥିଲା ବାଙ୍ଗାଲୋର ଷ୍ଟୋରୀଟେଲିଂ ସୋସାଇଟୀ ।

ସେହି ଦଳରେ ଥିଲେ ଆଡ୍ରେୟ, ଶୈଲଜା ସମ୍ପଦ, ସୌମ୍ୟା ଶ୍ରୀନିବାସ, ଅପର୍ଣ୍ଣା ଜୟଶଙ୍କର ଏବଂ ଲାବନ୍ୟ ପ୍ରସାଦ । ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ସମସ୍ତେ ଜଣେ ଜଣେ ପେସାଦାର, ଯେଉଁମାନଙ୍କର କାହାଣୀ କହିବାର ଏକ ଅତ୍ୟୁତ ଆଗ୍ରହ ରହିଛି ।

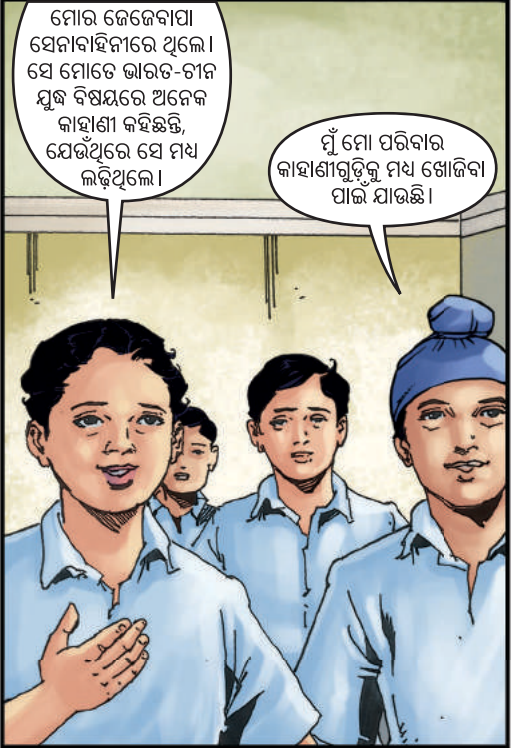
ଏପରିକି, ଲାବନ୍ୟ ପ୍ରସାଦ ବୟସ୍କ ଲୋକମାନଙ୍କ ସହିତ ବସନ୍ତ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କର କାହାଣୀଗୁଡ଼ିକୁ ସେମାନଙ୍କୁ ପରିବାର ପରିବାର ପାଇ ଲେଖୁଥାନ୍ତି!

ହଁ, ମୋର ଜେଜେବାପା ମୋତେ ଭାରତର ସ୍ୱାଧୀନତା ହାସଲ କରିବାର ଦିନ ସମ୍ପର୍କରେ କାହାଣୀ କହିଛନ୍ତି । ସେତେବେଳେ ସେ ଜଣେ ଛୋଟ ବାଳକ ଥିଲେ ତଥାପି ମୁମ୍ବାଇରେ ନିଜର ମାତାପିତାଙ୍କ ସହ ଗ୍ରାମ୍ ଚଳୁ ବୁଲିବା କଥା ତାଙ୍କର ମନେ ଅଛି । ସେତେବେଳେ ମାଗଣାରେ ବୁଲିବାର ସୁବିଧା ଥିଲା ।

ମୋର ଜେଜେବାପା ସେନାବାହିନୀରେ ଥିଲେ । ସେ ମୋତେ ଭାରତ-ଚୀନ ଯୁଦ୍ଧ ବିଷୟରେ ଅନେକ କାହାଣୀ କହିଛନ୍ତି, ଯେଉଁଥିରେ ସେ ମଧ୍ୟ ଲଢ଼ିଥିଲେ ।

ମୁଁ ମୋ ପରିବାର କାହାଣୀଗୁଡ଼ିକୁ ମଧ୍ୟ ଖୋଜିବା ପାଇ ଯାଉଛି ।

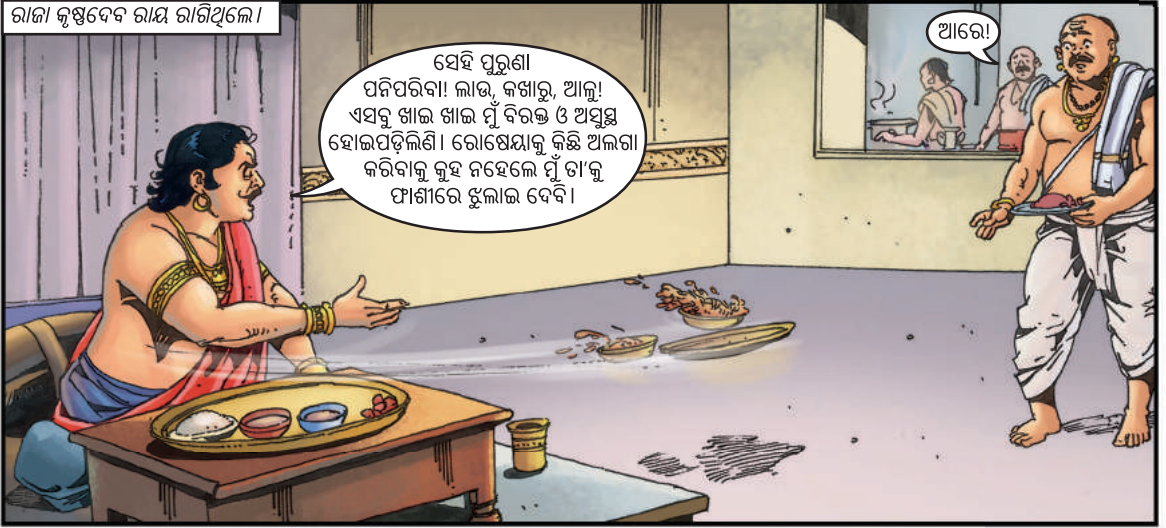
ତାହା ଏକ ଚମତ୍କାର ବିଚାର । ଆସନ୍ତୁ ଆମ ପରିବାରର ବୟସ୍କ ଲୋକମାନଙ୍କ ଠାରୁ କାହାଣୀ ଶୁଣିବା ଏବଂ ତାଙ୍କୁ ଆମ ଶ୍ରେଣୀରେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ କହିବା । ଏବେ, ମୁଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଏମିତି ଏକ କାହାଣୀ ଶୁଣାଇବି ଯାହାକୁ ସେଦିନ ମନ କା ବାଡ଼ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମରେ ଜଣେ କାହାଣୀକାର କହିଥିଲେ ।

ହଁ! ହଁ ଚାଲ ସେହି କାହାଣୀ ଶୁଣିବା ।

ରାଜା କୃଷ୍ଣଦେବ ରାୟ ରାଗିଥିଲେ ।

ସେହି ପୁରୁଣା ପରିପରିବା! ଲାଭ, କଖାରୁ, ଆଳୁ! ଏସବୁ ଖାଇ ଖାଇ ମୁଁ ବିରକ୍ତ ଓ ଅସୁସ୍ଥ ହୋଇପଡ଼ିଲିଣି । ରୋଷେୟାକୁ କିଛି ଅଲଗା କରିବାକୁ କୁହ ନହେଲେ ମୁଁ ତା'କୁ ଫାଶୀରେ ଝୁଲାଇ ଦେବି ।

ନିରାହ ରୋଷେୟା ଦୌଡ଼ି ଦୌଡ଼ି ରାଜାଙ୍କ ଉପଦେଷ୍ଟା, ତେନାଲୀ ରାମଙ୍କ ପାଖକୁ ଗଲା ଓ ତାଙ୍କୁ ନିଜ ସମସ୍ୟା ଜଣାଇଲା ।

ମହାମହିମ ରାଜା ମୁଁ ତିଆରି କରୁଥିବା କିଛି ଜିନିଷରେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ନୁହେଁ, ସେ କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ଫାଶୀରେ ଝୁଲାଇ ଦେବେ

ହଁ! ଚିକ୍କାର କରିବା ଛାଡ଼ ଓ ମୋ କଥା ଶୁଣ । ମୋ ପାଖରେ ଗୋଟିଏ ଯୋଜନା ଅଛି ।

ପରଦିନ ମଧ୍ୟାହ୍ନ ଭୋଜନ ସମୟ-

ଏହା ଭଲ ଥିଲା, ଭଲ ଥିଲା ନା...

ବାଃ! ସୁଆଦିଆ!

ଏହି ସୁନ୍ଦର ପରିବାର କି'ଣ?

ମହାରାଜ, ଏହା ହେଉଛି ବାଇଗଣ । ଏହା ଆପଣଙ୍କ ଭଳି ଏକ ରାଜପୁତ୍ର ଏବଂ ବାଇଗଣୀ ରଙ୍ଗର ପୋଷାକ ପିନ୍ଧିଥାଏ!

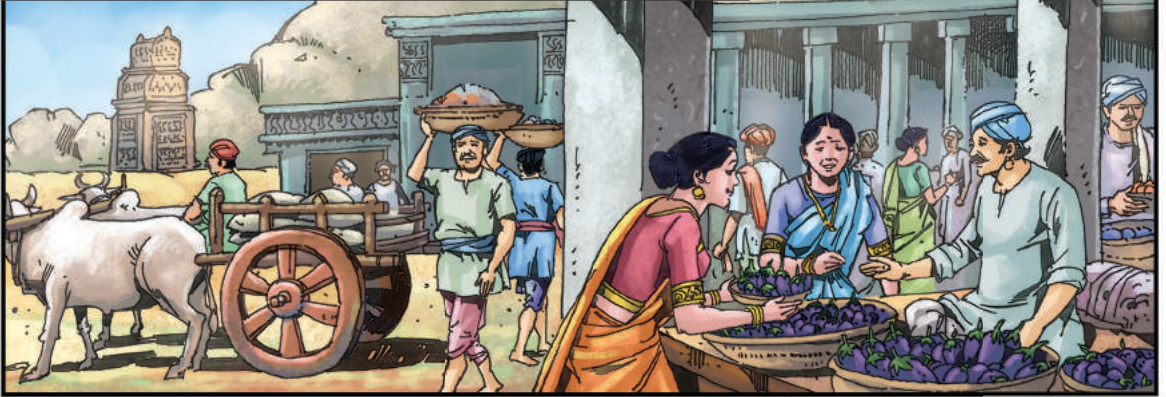
ତେଣୁ ଏହି ନିଷ୍ପତ୍ତି ନିଆଗଲା । ଆଜି ଠାରୁ, ମୋ ରାଜ୍ୟରେ ସମସ୍ତେ କେବଳ ରାଜକୀୟ ବାଇଗଣ ସେବନ କରିବେ । ଏକଥା ଘୋଷଣା କରି ଦିଅ ।

ହଁ?

ଏହି ଯୋଜନା ତ' କାମ କରୁଛି!

ଶଗଡ଼ ଭର୍ତ୍ତି କରି ବାଇଗଣ ରାଜ୍ୟ ମଧ୍ୟକୁ ଅଣାଗଲା ଏବଂ ଅନ୍ୟ ସବୁ ପରିବା ଅଦୃଶ୍ୟ ହୋଇଗଲା।

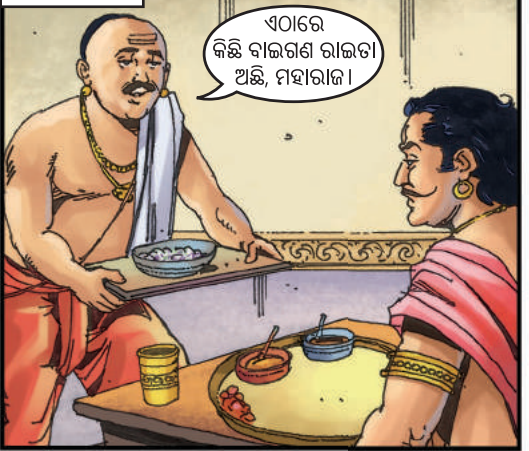
ରାଜମହଲ ଏବଂ ସବୁ ଘରେ ବିଭିନ୍ନ ପଦ୍ଧତିରେ, ବାଇଗଣ ରନ୍ଧା ଗଲା।

ମୁଁ ଆଜି ବାଇଗଣରେ ସାମୁରୁ ତିଆରି କରିଛି। ଆସନ୍ତାକାଲି ପାଇଁ, ମୁଁ ବାଇଗଣ ଭରତା କରିବି। ପଅରଦିନ ପାଇଁ, ଆମେ ବାଇଗଣ ଲଢୁ ତିଆରି କରି ଖାଇବୁ।

ଚମକାର!

କିଛି ଖୁବ୍ ଶୀଘ୍ର-

ଏଠାରେ କିଛି ବାଇଗଣ ରାଜତା ଅଛି, ମହାରାଜ।

କିଛି ସୁଆଦିଆ ବାଇଗଣ ବିରିୟା....

ସେତିକି ଥାଉ! ଆଉ ବାଇଗଣ ନୁହେଁ। ମୋ ରାଜ୍ୟରୁ ବାଇଗଣକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବେ ନିର୍ବାସିତ କର!

ପରେ -

ମୋର ପୁରୁଣା ପରିବାଗୁଡ଼ିକ ଫେରିଆସିଲା! ତୁମେ କରି ଦେଖାଇଲ! ସେହି ଯୋଜନା କାମ କରିଗଲା।

ହେ ହେ! ଯଦି ମୋ ରାଜାଙ୍କୁ କେମିତି ଖୁସି କରିବାକୁ ହେବ ତାହା ମୁଁ ଜାଣେ ନାହିଁ ତା'ହେଲେ ମୁଁ କିପରି ମଙ୍ଗା ହୋଇପାରିବି?

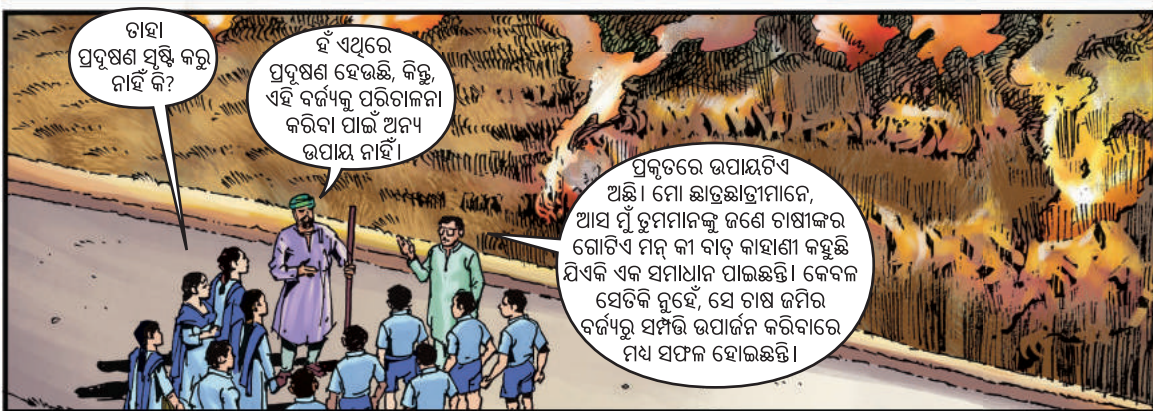
ବୀରେନ୍ଦ୍ର ଯାଦବ

ନାୟାର ସାର ଓ ତାଙ୍କର ଛାତ୍ରଛାତ୍ରୀମାନେ ଦିଲ୍ଲୀରେ ଏକ କ୍ଷେତକୁ ଯାଇଥିଲେ ।

ଏଠାରେ ଏତେ ଧୂଆଁକାହିଁକି?

ଅମଳ ପରେ ଜମିରେ ରହି ଯାଇଥିବା ନଡ଼ା*କୁ ସେମାନେ ଜଳାଇଛନ୍ତି ।

ତାହା ପ୍ରଦୂଷଣ ସୃଷ୍ଟି କରୁ ନାହିଁ କି?

ହଁ ଏଥିରେ ପ୍ରଦୂଷଣ ହେଉଛି, କିନ୍ତୁ, ଏହି ବର୍ଜ୍ୟକୁ ପରିଚାଳନା କରିବା ପାଇଁ ଅନ୍ୟ ଉପାୟ ନାହିଁ ।

ପ୍ରକୃତରେ ଉପାୟଟିଏ ଅଛି । ମୋ ଛାତ୍ରଛାତ୍ରୀମାନେ, ଆସ ମୁଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଜଣେ ଚାଷୀଙ୍କର ଗୋଟିଏ ମନ୍ଦ କା ବାଟ କାହାଣୀ କହୁଛି ଯିଏକି ଏକ ସମାଧାନ ପାଇଛନ୍ତି । କେବଳ ସେତିକି ନୁହେଁ, ସେ ଚାଷ ଜମିର ବର୍ଜ୍ୟରୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଉପାର୍ଜନ କରିବାରେ ମଧ୍ୟ ସଫଳ ହୋଇଛନ୍ତି ।

ଅଷ୍ଟୋଳିଆରେ ଛଅ ବର୍ଷରୁ ଅଧିକ ସମୟ ବିତାଇବା ପରେ, ବୀରେନ୍ଦ୍ର ଯାଦବ ତାଙ୍କର ପୈତୃକ ଗ୍ରାମ, ହରିୟାଣା କୈଥାଳ ଜିଲ୍ଲାରେ ଥିବା ଫର୍ସ ମାଜରାକୁ ଫେରିଆସିଛନ୍ତି ।

ମୋ ମା'ଙ୍କ ଫୁସଫୁସ ସମସ୍ୟା ପାଇଁ ମୁଁ ଫେରି ଆସିଲି, କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କର ଅବସ୍ଥାରେ କୌଣସି ସୁଧାର ଦେଖିବାକୁ ମିଳୁନାହିଁ ।

ମୁଁ ଜାଣିଛି, ଏବଂ ଇତିମଧ୍ୟରେ ଦୁଇ ବର୍ଷ ବିତିଗଲାଣି । ତୁମେ କିଛି କାମ କରିବା କିମ୍ବା ଏକ ଦୁଆ ବ୍ୟବସାୟ ଆରମ୍ଭ କରିବା ସମ୍ପର୍କରେ ବିଚାର କରିବା ଉଚିତ୍ ।

ଦେଖ ପିତାଜୀ^, ସେମାନେ ପୁଣିଥରେ ନଡ଼ା ଜଳାଇଛନ୍ତି । ଏହାଦ୍ୱାରା ବହୁତ ପ୍ରଦୂଷଣ ହେଉଛି । ମୁଁ ଭାବୁଛି, ମା'ଙ୍କ ଶ୍ୱାସରୋଗ ପାଇଁ ଏହା ଅନ୍ୟତମ କାରଣ । ଏପରିକି ମୋ ପତ୍ନୀ ଓ ପିଲାମାନେ ନିଃଶ୍ୱାସସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ନେବାରୋ କଷ୍ଟ ଅନୁଭବ କରୁଛନ୍ତି ।

ବାସ୍ତବରେ । ଏପରି ଏକ ପଦ୍ଧତି ଆମ ବାୟୁମଣ୍ଡଳକୁ ପ୍ରଦୂଷିତ କରି ଦେଉଛି ।

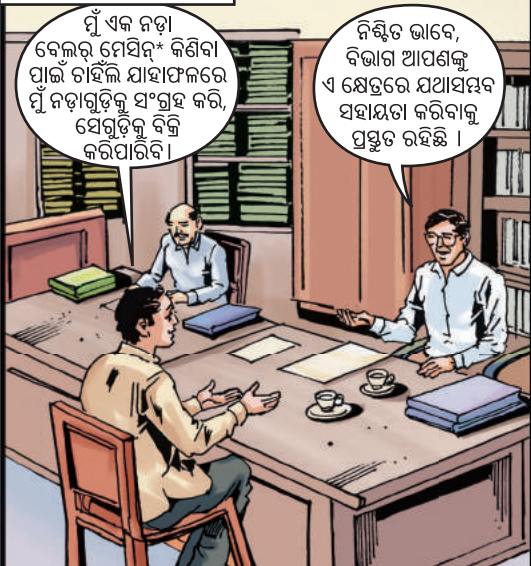

ମୁଁ ଭାବୁଛି ଯଦି ଏହି ନଡ଼ାକୁ ଗୋଟିଏ ଭଲ ମାଗିରେ ଉପଯୋଗ କରାଯାଇପାରନ୍ତା ।

ହଁ? ଚା' ସରିଗଲା ପରେ ଚା' ପତ୍ତି ଯେମିତି ଅବରକାରୀ ହୋଇପଡ଼େ, ନଡ଼ା ମଧ୍ୟ ସେମିତି ଅବରକାରୀ ହୋଇଥାଏ ।

*ଶସ୍ୟ ଅମଳ କରାଯିବା ପରେ ଜମିରେ ବଳକା ରହିଯାଇଥିବା ନଡ଼ା ଏବଂ ଗଛର ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଭାଗ

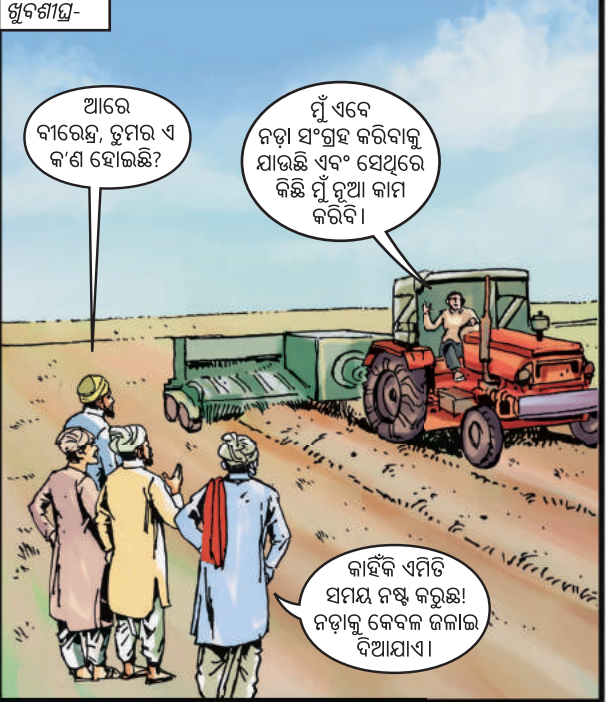
ବୀରେନ୍ଦ୍ର କୈଥାଲରେ ଥିବା କୃଷି ବିଭାଗକୁ ଯିବା ପାଇଁ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେଲେ ଏବଂ ବିଭିନ୍ନ କୃଷି ଉପକରଣ ବିକ୍ଷୟରେ ସୂଚନା ସଂଗ୍ରହ କଲେ। ଅନେକ ଚିନ୍ତା କରିବା ପରେ -

ମୁଁ ଏକ ନଡ଼ା ବେଲର ମେସିନ୍* କିଣିବା ପାଇଁ ଚାହାଁଲି ଯାହାଫଳରେ ମୁଁ ନଡ଼ାଗୁଡ଼ିକୁ ସଂଗ୍ରହ କରି, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ବିକ୍ରି କରିପାରିବି।

ନିଶ୍ଚିତ ଭାବେ, ବିଭାଗ ଆପଣଙ୍କୁ ଏ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଯଥାସମ୍ଭବ ସହାୟତା କରିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ରହିଛି।

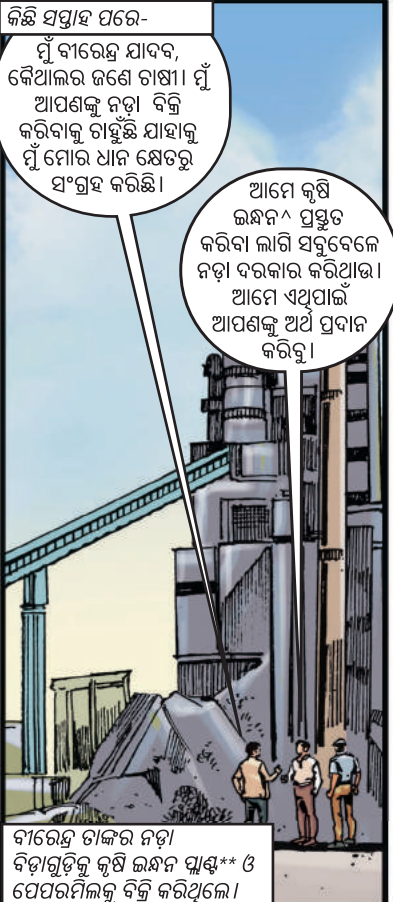
ବୀରେନ୍ଦ୍ରଙ୍କୁ ବିଭାଗ ପକ୍ଷରୁ ଆର୍ଥିକ ସହାୟତା ମିଳିଲା।

ଆରେ ବୀରେନ୍ଦ୍ର, ତୁମର ଏ କ'ଣ ହୋଇଛି?

ମୁଁ ଏବେ ନଡ଼ା ସଂଗ୍ରହ କରିବାକୁ ଯାଉଛି ଏବଂ ସେଥିରେ କିଛି ମୁଁ ନୂଆ କାମ କରିବି।

କାହିଁକି ଏମିତି ସମୟ ନଷ୍ଟ କରୁଛ! ନଡ଼ାକୁ ବେବଳ ଜଳାଇ ଦିଆଯାଏ।

କିଛି ସପ୍ତାହ ପରେ- ମୁଁ ବୀରେନ୍ଦ୍ର ଯାଏବ, କୈଥାଲର ଜଣେ ଚାଷୀ। ମୁଁ ଆପଣଙ୍କୁ ନଡ଼ା ବିକ୍ରି କରିବାକୁ ଚାହୁଁଛି ଯାହାକୁ ମୁଁ ମୋର ଧାନ କ୍ଷେତରୁ ସଂଗ୍ରହ କରିଛି।

ଆମେ କୃଷି ଇନ୍ଦନ^ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବା ଲାଗି ସବୁବେଳେ ନଡ଼ା ଦରକାର କରିଥାଉ। ଆମେ ଏଥିପାଇଁ ଆପଣଙ୍କୁ ଅର୍ଥ ପ୍ରଦାନ କରିବୁ।

ବୀରେନ୍ଦ୍ର ଟାଙ୍କର ନଡ଼ା ବିଡ଼ାଗୁଡ଼ିକୁ କୃଷି ଇନ୍ଦନ ପ୍ଲାଣ୍ଟ** ଓ ପେପରମିଲକୁ ବିକ୍ରି କରିଥିଲେ।

ଦୁଇ ବର୍ଷ ପରେ- ବାବା, ଆମେ 2.5 କୋଟି ଟଙ୍କାର ନଡ଼ା ବିକ୍ରି କରିପାରିଛୁ।

ଏହାର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ଯେ ସରଞ୍ଜାମ ଏବଂ ଶ୍ରମିକଙ୍କ ବାବଦରେ ଟଙ୍କା ବିନିଯୋଗ କରିବା ପରେ ଆମେ 50 ଲକ୍ଷ ଟଙ୍କାର ଲାଭ ଅର୍ଜନ କରିପାରିଛୁ!

ବୀରେନ୍ଦ୍ର, ଆମେ ତୁମ ବିକ୍ଷୟରେ ଭୁଲ ଭାବୁଥିଲୁ। ଆମେ ମଧ୍ୟ ନିଜର ନଡ଼ା ବିକ୍ରି କରିବାକୁ ଚାହୁଁଛୁ, ଦୟାକରି ଆମକୁ ସାହାଯ୍ୟ କର।

ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ, ମୋର ବନ୍ଧୁମାନେ

*ଏପରି ଏକ ମେସିନ୍ ଯାହା ନଡ଼ାକୁ ଭିଡ଼ି ବିଡ଼ା କରି ବାନ୍ଧି ଦେଇଥାଏ
^ ଉଦ୍ଭିଦ ଏବଂ ପ୍ରାଣୀଙ୍କ ବର୍ଜ୍ୟକୁ ଜାଳି ବାହାର କରାଯାଉଥିବା ଇନ୍ଦନ

** କୃଷିଭିତ୍ତିକ ଗତିବିଧି ଜରିଆରେ ବିଦ୍ୟୁତ ଶକ୍ତି ଉତ୍ପାଦନ କରୁଥିବା କାରଖାନାଗୁଡ଼ିକ

ପରବର୍ତ୍ତୀ କିଛି ବର୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, ଆହୁରି ଅନେକ ଚାଷୀ ବୀରେନ୍ଦ୍ରଙ୍କ ଏହି ଅଭିଯାନରେ ସାମିଲ ହେଲେ।

ମୁଁ ଏକ କୃଷି ସମିତି ଆରମ୍ଭ କରୁଛି ଯେଉଁଥିରେ ଆମେ ସମସ୍ତେ ସାମିଲ ହୋଇପାରିବା। ଏହି ସମିତି, ଜରିଆରେ, ଆମେ ସରକାରଙ୍କ ଠାରୁ ଶସ୍ତା ଦରରେ କୃଷିଭିତ୍ତିକ ଉପକରଣ ପାଇପାରିବା।

ଶୁଦ୍ଧିଗ୍ରାମୀଣ ସେ ଏକ ବିଦ୍ୟାୟ ସମିତି ଆରମ୍ଭ କଲେ ଏବଂ କୃଷି ଏବଂ କୃଷକ କଲ୍ୟାଣ ବିଭାଗ ଠାରୁ ୫୦ ପ୍ରତିଶତ ସବସିଡି ଦରରେ ବିଭିନ୍ନ ଉପକରଣ ପାଇପାରିଲେ। କମ ଖର୍ଚ୍ଚର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ଅଧିକ ଲାଭ।

ସାରା ରାଜ୍ୟରେ ଏପରି ପ୍ରୟାସର ଖବର ବ୍ୟାପିଗଲା।

ନମସ୍କାର, ମୁଁ ହେଉଛି ସୁଜନ ସିଂ, କୈଥାଲ ଉପ ଆୟୁକ୍ତ। ଆପଣ ଯେଉଁ ପ୍ରେରଣାଦାୟୀ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ଆପଣଙ୍କୁ ଅଭିନନ୍ଦନ।

ପୁଅ, କୃଷି ବିଭାଗ ଉପ ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ ଶ୍ରୀ କରମ ଚାନ୍ଦ, ଏବେ ଫୋନ୍ କରିଥିଲେ, ତୁମ କାମକୁ ସେ ଖୁବ୍ ପ୍ରଶଂସା କରିଛନ୍ତି।

ଶ୍ରୀମ୍ମ ରତ୍ନରେ, ଯେତେବେଳେ ନଡ଼ା ଅମଳ ହେବାର ସମୟ ଆସିଯାଏ, ବୀରେନ୍ଦ୍ର ଯାଦବ ନିଜର ସହାୟତା ପାଇଁ ୨୦୦ରୁ ଅଧିକ ଲୋକଙ୍କୁ ନିଯୁକ୍ତ କରିଥାନ୍ତି।

ମୁଁ ତୁମକୁ ନେଇ ବହୁତ ଗର୍ବିତ, ପୁଅ। ତୁମେ ବର୍ଜ୍ୟକୁ ସମ୍ପଦରେ ପରିଣତ କରି ଦେଇଛ।

ମୁଁ ଆହୁରି ଖୁସି ଯେ ନଡ଼ା ଜାଳିବାର ସମସ୍ୟା ଦୂର ହୋଇପାରିଛି। ଶେଷରେ, ବାୟୁମଣ୍ଡଳ ସ୍ୱଚ୍ଛ ଅନୁଭୂତ ହେଉଛି।

ପ୍ରକୃତରେ ଏହା ହୋଇପାରିଛି। ତୁମ ମା'ଙ୍କର ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟରେ ସୁଧାର ଆସିଛି।

ବୀରେନ୍ଦ୍ର ଯାଦବଙ୍କ କାହାଣୀ କହିବା ସମୟରେ, ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀ କହିଥିଲେ ଯେ ନଡ଼ା ଭଳି ସମସ୍ୟାପୂର୍ଣ୍ଣ ବର୍ଜ୍ୟକୁ ଯେପରି ଭାବେ ଉପଯୋଗୀ ଇନ୍ଦ୍ରିୟରେ ପରିଣତ କରାଯାଇଛି, ତାହା ବାସ୍ତବରେ ଭଲ୍ଲେଖନୀୟ।

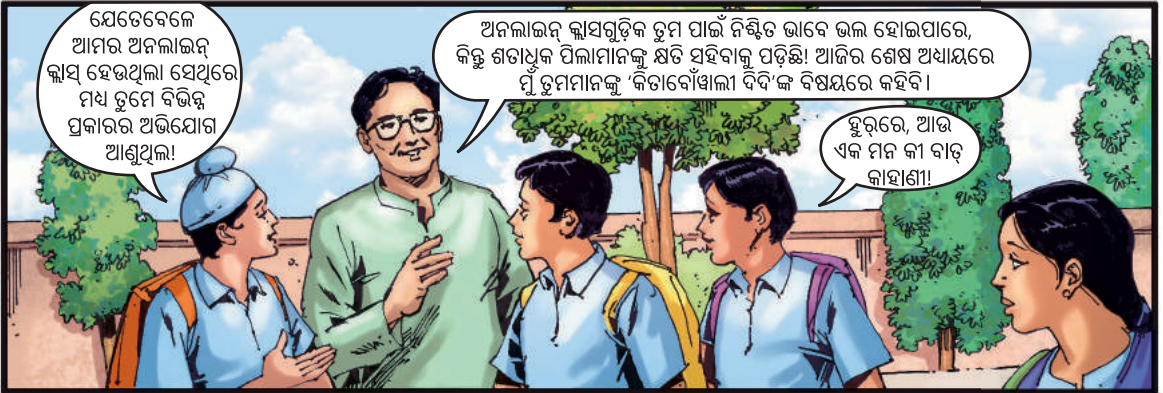
ଭକ୍ଷା ଦୁବେ

ଦିଲ୍ଲୀରେ ଏକ ଗରମ ଦିନ ଥିଲା।

ଭଃ... ଏମିତି ଏକ ଦିନରେ ସ୍କୁଲରୁ ଫେରିବା ଅତ୍ୟନ୍ତ ଚିତ୍କାଜନକ।

ମୁଁ ଜାଣେ! ଅନଲାଇନ୍ କ୍ଲାସ୍ ଏହାଠାରୁ କେତେ ଭଲ ଥିଲା!

ଯେତେବେଳେ ଆମର ଅନଲାଇନ୍ କ୍ଲାସ୍ ହେଉଥିଲା ସେଥିରେ ମଧ୍ୟ ତୁମେ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ଅଭିଯୋଗ ଆଣୁଥିଲ।

ଅନଲାଇନ୍ କ୍ଲାସଗୁଡ଼ିକ ତୁମ ପାଇଁ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବେ ଭଲ ହୋଇପାରେ, କିନ୍ତୁ ଶତାଧିକ ପିଲାମାନଙ୍କୁ କ୍ଷତି ସହିବାକୁ ପଡ଼ିଛି! ଆଜିର ଶେଷ ଅଧ୍ୟାୟରେ ମୁଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ 'କିଟାବୋର୍ଡାଲୀ ଦିବ'ଙ୍କ ବିଷୟରେ କହିବି।

ହୁରୁରେ, ଆଉ ଏକ ମନ କା ବାଟୁ କାହାଣୀ!

କୋଭିଡ-19 ମହାମାରୀ ସମୟରେ ଯେତେବେଳେ ଲକଡାଉନ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିଲା, ମଧ୍ୟପ୍ରଦେଶ ସିଙ୍ଗରୋଲିର ଜଣେ ସ୍କୁଲ ଶିକ୍ଷୟିତ୍ରୀ ଭକ୍ଷା ଦୁବେ ଚିତ୍କତ ହୋଇପଡ଼ିଲେ।

ତାଙ୍କର ଏହି ଚିତ୍କା ପିଲାମାନଙ୍କ ଠାରେ ମଧ୍ୟ ଦେଖିବାକୁ ମିଳିଥିଲା।

ଅନଲାଇନ୍ କ୍ଲାସ୍? ଆମ ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଖରେ କୌଣସି ଡିଭାଇସ୍ କିମ୍ବା ଇଣ୍ଟରନେଟ୍ ନାହିଁ ଯାହାଫଳରେ ସେମାନେ ଅନଲାଇନ୍ କ୍ଲାସ୍ରେ ଯୋଗ ଦେଇପାରିବେ। ସେମାନେ କିପରି ପଢ଼ିବେ?

ତୁମର ପାଠପଢ଼ା କେମିତି ଚାଲିଛି ମହିମା?

ମୁଁ ମନ ଦେଇ ପଢ଼ିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛି, କିନ୍ତୁ ଅନଲାଇନ୍ କ୍ଲାସ୍ ବୁଝିବା ପାଇଁ କଣ୍ଠକର ହେଉଛି, ତେଣୁ ମୁଁ ଛାଡ଼ି ଦେଉଛି। ସମସ୍ତେ ଘରେ ରହୁଛନ୍ତି, ସେଥିରେ ମଧ୍ୟ ମୋର ଧ୍ୟାନ ଭାଙ୍ଗିଯାଉଛି।

ନିଜ ଛାତ୍ରୀ ମହିମା ସିଂଙ୍କ ସହିତ ଉଷାଙ୍କ ଆଲୋଚନାରୁ ଏକ ଭଲ ଉପାୟ ଜନ୍ମ ନେଲା।

ମହିମା, ଯଦି ପିଲାମାନେ ସ୍କୁଲକୁ ଯାଇପାରିବେ ନାହିଁ, ତା'ହେଲେ ତାଲ ସ୍କୁଲକୁ ତାଙ୍କ ପାଖକୁ ନେଇଯିବା।

ଆପଣ କ'ଣ କହିବାକୁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି ମିସ୍?

ତାଙ୍କ ସ୍କୁଟର ବ୍ୟବହାର କରି, ଉଷା ତାଙ୍କର ଛାତ୍ରଛାତ୍ରୀଙ୍କ ପାଇଁ ଏକ ଭ୍ରାମ୍ୟମାଣ ପାଠାଗାର ପ୍ରତିଷ୍ଠା କଲେ।

ଏହା ଏକ ଭଲ ଉପାୟ।

ଉଷା ଓ ମହିମା ଗାଁକୁ ଗାଁ ବୁଲିଲେ, ପାଠାଗାର ପ୍ରତିଷ୍ଠା କଲେ ଏବଂ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ପାଠ ପଢ଼ାଇଲେ।

ଧନ୍ୟବାଦ ମୋ ପାଖକୁ ଏହି ପାଠକହି ନେଇ ଆସିଥିବାରୁ!

ଆମର ହଜମ ଗ୍ରନ୍ଥିରେ ଖାଦ୍ୟ କିପରି ହଜମ ହୋଇଥାଏ ତାହା ତୁମେ ବୁଝିପାରିଲ କି?

ହଁ ଗତ ସପ୍ତାହରେ ଆରମ୍ଭ ଅନଳାଭନ କ୍ଲାସରେ ଏ ବିଷୟରେ ପଢ଼ାଯାଇଥିଲା, କିନ୍ତୁ ଇଣ୍ଟରନେଟ୍ ଠିକରେ କାମ କରୁନଥିବାରୁ ମୁଁ କିଛି ବୁଝିପାରିନଥିଲି।

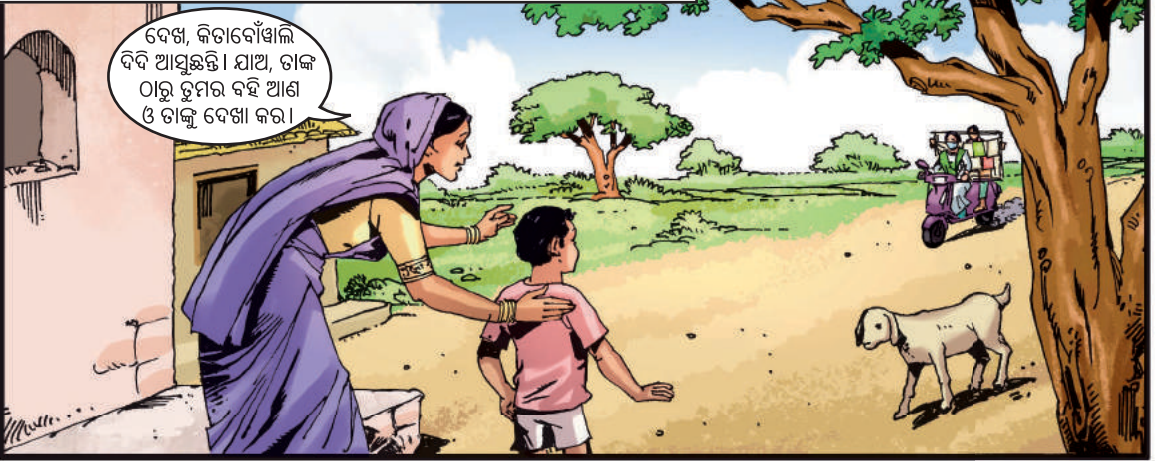

ମହିମା ଦିଦି, ମୁଁ ଏହାକୁ ଠିକରେ ସମାଧାନ କରିଛି କି?

ହଁ, ଭଲ କରିଛ!

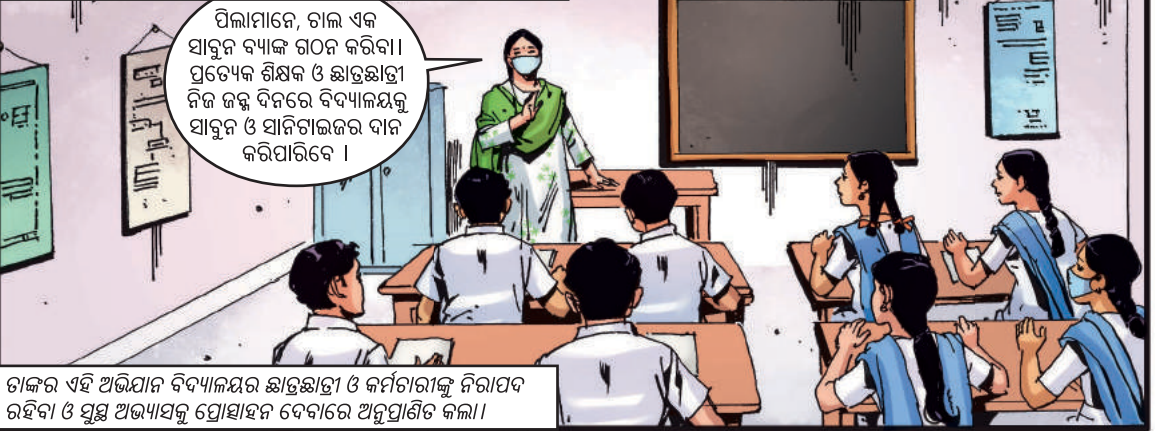

ଉଷାଙ୍କର ଏହି ପ୍ରୟାସ କାରଣରୁ ଲୋକମାନେ ତାଙ୍କୁ 'କିଡାବୋଝାଲି ଦିବି'* ନାମରେ ଡାକିଲେ

ଦେଖ, କିଡାବୋଝାଲି ଦିବି ଆସୁଛନ୍ତି। ଯାଅ, ତାଙ୍କ ଠାରୁ ତୁମର ବନ୍ଧି ଆଣ ଓ ତାଙ୍କୁ ଦେଖା କର।

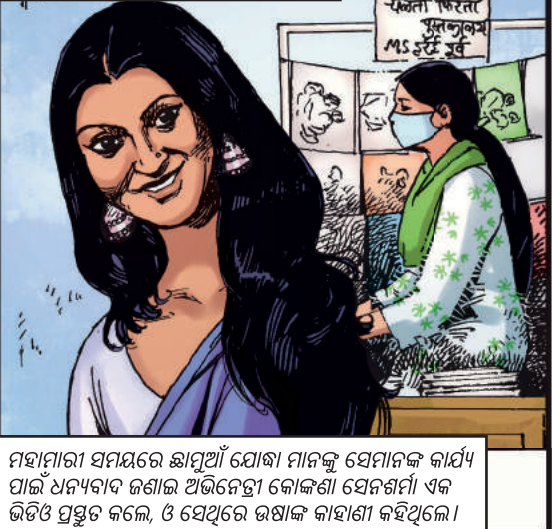
ଲକଡ଼ାଉନ ଉଠିବା ପରେ ଯେତେବେଳେ ପୁଣି ସ୍କୁଲ ଖୋଲିଲା, ଉଷା ତାଙ୍କ ବିଦ୍ୟାଳୟରେ ସୁଛଟା ଏବଂ ସୁରକ୍ଷା ଅଭିଯାନ ଆରମ୍ଭ କଲେ।

ପିଲାମାନେ, ଚାଲ ଏକ ସାବୁନ ବ୍ୟାଙ୍କ ଗଠନ କରିବା। ପ୍ରତ୍ୟେକ ଶିକ୍ଷକ ଓ ଛାତ୍ରଛାତ୍ରୀ ନିଜ ଜଳ ଦିନରେ ବିଦ୍ୟାଳୟକୁ ସାବୁନ ଓ ସାନିଟାଇଜର ଦାନ କରିପାରିବେ ।

ତାଙ୍କର ଏହି ଅଭିଯାନ ବିଦ୍ୟାଳୟର ଛାତ୍ରଛାତ୍ରୀ ଓ କର୍ମଚାରୀଙ୍କୁ ନିରାପଦ ରହିବା ଓ ସୁସ୍ଥ ଅଭ୍ୟାସକୁ ପ୍ରୋତ୍ସାହନ ଦେବାରେ ଅନୁପ୍ରାଣିତ କଲା।

ଉଷାଙ୍କର ଏହି କାହାଣୀ ଦେଶରେ ଅନେକ ଲୋକଙ୍କୁ ପ୍ରଭାବିତ କଲା ଓ ସେ ସାମାଜିକ ଗଣମାଧ୍ୟମରେ ଲୋକପ୍ରିୟ ହୋଇଗଲେ।

ମହାମାରୀ ସମୟରେ ଛାତ୍ରୀ ଯୋଗା ମାନଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟ ପାଇଁ ଧନ୍ୟବାଦ ଜଣାଇ ଅଭିନେତ୍ରୀ କୋଙ୍କଣା ସେନଶର୍ମା ଏକ ଭିଡ଼ିଓ ପ୍ରସ୍ତୁତ କଲେ, ଓ ସେଥିରେ ଉଷାଙ୍କ କାହାଣୀ କହିଥିଲେ।

ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀ ଯେତେବେଳେ ତାଙ୍କର ରେଡ଼ିଓ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମରେ ଉଷାଙ୍କୁ ପ୍ରଶଂସା କରିଥିଲେ -

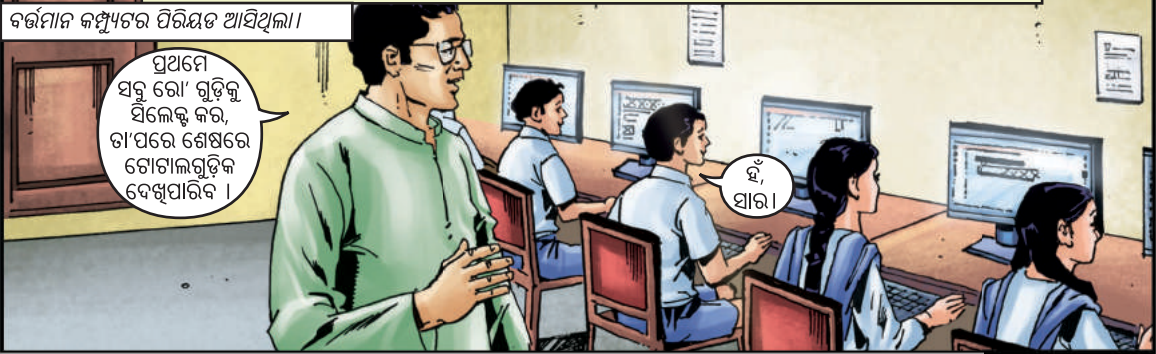
ମୋର କାମ ବିଷୟରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରିଥିବାରୁ ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କୁ ଧନ୍ୟବାଦ। ଜଣେ ଶିକ୍ଷକ ଏବଂ ଜଣେ ନାଗରିକ ଭାବେ ମୁଁ କେବଳ ମୋର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ କରୁଥିଲି।

*ହିନ୍ଦୀରେ ପୁସ୍ତକ ଦେଉଥିବା ଶିକ୍ଷିତ୍ରୀ

^ସାହସକୁ ସଲ୍ଲାମ

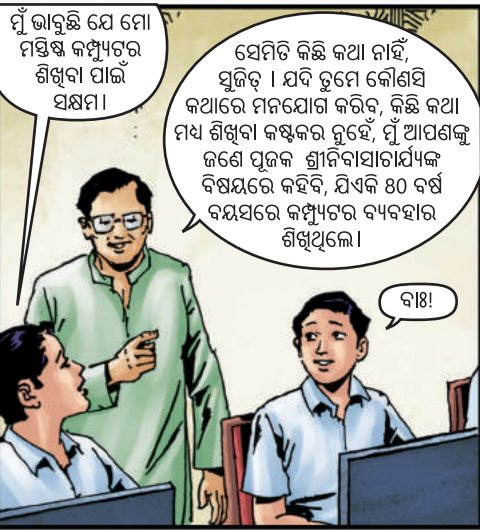
ଟି. ଶ୍ରୀନିବାସାଚାର୍ଯ୍ୟ

ବର୍ତ୍ତମାନ କମ୍ପ୍ୟୁଟର ପିରିୟଡ ଆସିଥିଲା ।

ପ୍ରଥମେ ସବୁ ରୋ' ଗୁଡ଼ିକୁ ସିଲେକ୍ଟ କର, ତା'ପରେ ଶେଷରେ ଟୋଟାଲଗୁଡ଼ିକ ବେଶ୍ ପାରିବ ।

ହଁ, ପାରି ।

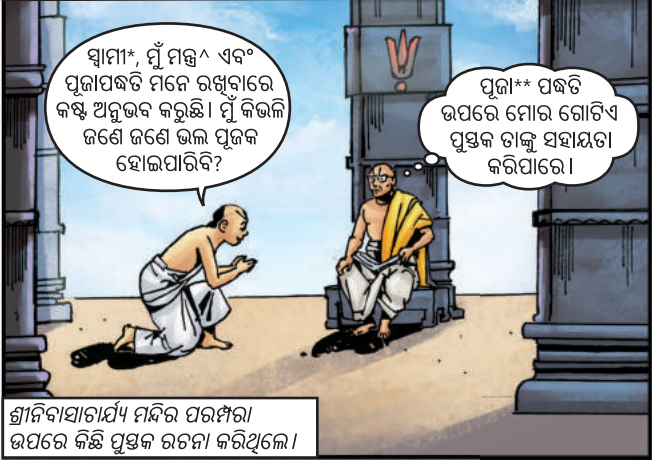

ମୁଁ ଭାବୁଛି ଯେ ମୋ ମସ୍ତିଷ୍କ କମ୍ପ୍ୟୁଟର ଶିଖିବା ପାଇଁ ସକ୍ଷମ ।

ସେମିତି କିଛି କଥା ନାହିଁ, ସୁଜିତ୍ । ଯଦି ତୁମେ କୌଣସି କଥାରେ ମନଯୋଗ କରିବ, କିଛି କଥା ମଧ୍ୟ ଶିଖିବା କଷ୍ଟକର ନୁହେଁ, ମୁଁ ଆପଣଙ୍କୁ ଜଣେ ପୂଜକ ଶ୍ରୀନିବାସାଚାର୍ଯ୍ୟଙ୍କ ବିଷୟରେ କହିବି, ଯିଏକି 80 ବର୍ଷ ବୟସରେ କମ୍ପ୍ୟୁଟର ବ୍ୟବହାର ଶିଖିଥିଲେ ।

ବାଃ!

ଟି. ଶ୍ରୀନିବାସାଚାର୍ଯ୍ୟ ଜଣେ ସଂସ୍କୃତ ବିଦ୍ଵାନ ଏବଂ ସେ ଚେନ୍ନାଇର ମୟିଲପୁର ବିଶ୍ଵଶ୍ରୀ ମନ୍ଦିରର ମୁଖ୍ୟ ପୂଜକ । ଦିନେ -

ସ୍ଵାମୀ*, ମୁଁ ମନ୍ତ୍ର^ ଏବଂ ପୂଜାପଦ୍ଧତି ମନେ ରଖିବାରେ କଷ୍ଟ ଅନୁଭବ କରୁଛି । ମୁଁ କିଭଳି ଜଣେ ଜଣେ ଭଲ ପୂଜକ ହୋଇପାରିବି?

ପୂଜା** ପଦ୍ଧତି ଉପରେ ମୋର ଗୋଟିଏ ପୁସ୍ତକ ତାଙ୍କୁ ସହାୟତା କରିପାରେ ।

ଶ୍ରୀନିବାସାଚାର୍ଯ୍ୟ ମନ୍ଦିର ପରମ୍ପରା ଉପରେ କିଛି ପୁସ୍ତକ ରଚନା କରିଥିଲେ ।

ଏଇଠି ନିଅ ମୋ ପୁସ୍ତକ, ଶ୍ରୀ ପଦ୍ମପତ୍ତନ ପ୍ରୟୋଗମ^ । ଏଥିରେ ସବୁ ପୂଜାପଦ୍ଧତି ବର୍ଣ୍ଣିତ ।

ଆପଣଙ୍କୁ ଧନ୍ୟବାଦ, ସ୍ଵାମୀ! ମୁଁ ନିଶ୍ଚିତ ଯେ ଏହା ମୋତେ ସହାୟକ ହେବ ।

ପ୍ରକୃତରେ ଏହା ବେଶ ସହାୟକ ହେଲା । ଦୀର୍ଘ ଦିନ ହେବ ଶ୍ରୀନିବାସାଚାର୍ଯ୍ୟଙ୍କ ପୁସ୍ତକକୁ ମନ୍ଦିରର ଛାତ୍ରଛାତ୍ରୀ ବାଣେଷ ପସନ୍ଦ କରି ଆସିଛନ୍ତି ।

ଦିନେ -

ସ୍ଵାମୀ, ସରକାର ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେଇଛନ୍ତି ଯେ, ଆପଣଙ୍କର ପୁସ୍ତକଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରୁ ମନ୍ଦିର ପୂଜା ପଦ୍ଧତି ଉପରେ ଆଧାରିତ ଦୁଇଟି ପୁସ୍ତକକୁ ତାମିଲନାଡୁର ସବୁ ପୂଜକମାନଙ୍କୁ ଓ ମନ୍ଦିରଗୁଡ଼ିକରେ ବିତରଣ କରାଯିବ ।

ମୁଁ କୃତଜ୍ଞ । ମୁଁ ମନ୍ଦିର ସହ ଜଡ଼ିତ ଅଧିକ ପୁସ୍ତକ ଲେଖିବି ଓ ପ୍ରକାଶ କରିବି ।

*ଜଣେ ଧାର୍ମିକ ନେତା କିମ୍ବା ଶିକ୍ଷକଙ୍କ ପାଇଁ ଏକ ସମ୍ମାନପୂର୍ଣ୍ଣ ସମ୍ବୋଧନ
^ ପବିତ୍ର ଶିକ୍ଷାବଳୀ ଓ ପବ୍ୟଗୁଡ଼ିକ

**ଉପାସନା
^^ ମନ୍ଦିରର ଦୈନନ୍ଦିନ ପରମ୍ପରା ଉପରେ ଏକ ପୁସ୍ତକ

ଶୁବଶାନ୍ତ, ଶ୍ରୀନିବାସୀଚାର୍ଯ୍ୟ, ନିଜର ପୁସ୍ତକ ପ୍ରକାଶ କରିବା ଲାଗି, ନିଜର ଏକ ପ୍ରିଣ୍ଟିଂ ପ୍ରେସ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କଲେ ଯାହାର ନାଁ ଦିଆଗଲା 'ରାଘବ ସିମହମ୍' । କିନ୍ତୁ-

ଆଶ୍ଵା*, ସାରା ବନ୍ଧୁରୁ ଆପଣଙ୍କ ସଂସ୍କୃତ ପୁସ୍ତକ ପାଇଁ ଆମକୁ ବହୁମାତ୍ରାରେ ଅର୍ଡର ମିଳୁଛି! କିନ୍ତୁ ଏକ ଭଲ ମାନର ବହି ଛାପିବା ପାଇଁ ଆମକୁ ନିଜର ପ୍ରିଣ୍ଟିଂ ମେସିନକୁ ଅପଗ୍ରେଡ କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି ।

ମୁଁ ଏସବୁ ନୁଆ କମ୍ପ୍ୟୁଟର ପରିଚାଳିତ ପ୍ରିଣ୍ଟିଂ ମେସିନ୍ ବିଷୟରେ ପଢ଼ିବାକୁ ପାଇଛି ଯେଉଁଥିରେ ଛାପିଲେ ଭଲ ପ୍ରିଣ୍ଟ ଆସୁଛି । ସେଥିରୁ ଗୋଟିଏ ଆମେ ଆଣିବା ଉଚିତ୍ ।

2000 ମସିହାରେ, ରାଘବ ସିମହମ୍ ପ୍ରେସ ଡିଜିଟାଲ ଯୁଗ ପାଇଁ ଅନୁକୂଳ ପ୍ରିଣ୍ଟିଂ ପଦ୍ଧତି ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲା ।

କିନ୍ତୁ ଶ୍ରୀନିବାସୀଚାର୍ଯ୍ୟ, ହାତରେ ନିଜର ପୁସ୍ତକ ଲେଖିବା ଜାରି ରଖୁଥିଲେ, ଦିନେ-

ତାତା^ ବହି ଲେଖିବା ପାଇଁ ଆପଣ କମ୍ପ୍ୟୁଟର କାହିଁକି ବ୍ୟବହାର କରୁନାହାନ୍ତି?

ମୋର ସେଥିପାଇଁ ଇଚ୍ଛା ଅଛି, କିନ୍ତୁ ମୁଁ କମ୍ପ୍ୟୁଟର ବ୍ୟବହାର ଜାଣେ ନାହିଁ ।

ଆମେ ଆପଣଙ୍କୁ ଶିଖାଇ ଦେଇପାରିବୁ!

80 ବର୍ଷ ବୟସରେ, ଶ୍ରୀନିବାସୀଚାର୍ଯ୍ୟ କମ୍ପ୍ୟୁଟରର ଜଣେ ଗର୍ବିତ ମାଲିକ ହୋଇପାରିଲେ ।

ଏଠାରେ ଏକ ଭାଷା ବିକଳ୍ପ ଅଛି । ଆପଣ ଥରେ ଏହାକୁ ବଦଳାଇ ଦେଲେ, ଆପଣ ଚାମିଲ ଓ ସଂସ୍କୃତ ସମ୍ପେଦ, ଯେକୌଣସି ଭାଷାରେ ଚାହିଁଲେ ବହି ଲେଖିପାରିବେ,

ଆରେ, ଏହା ତ ଭଲ କଥା । ସାମାନ୍ୟ ଅଭ୍ୟାସ ମାଧ୍ୟମରେ, ମୁଁ ଭାବୁଛି ସହଜରେ ମୁଁ ମୋ ବହି ଲେଖିପାରିବି ।

କିଛି ବର୍ଷ ପରେ-

ତାତା, ଆପଣଙ୍କୁ ଏବେ 92 ବର୍ଷ ଏବଂ ଆପଣ ଆହୁରି ବୃଦ୍ଧ ହେଉଛନ୍ତି । ଆପଣ ପ୍ରାଚୀନ ଲିପି ଓ ଆଧୁନିକ ପ୍ରଯୁକ୍ତିର ଜଣେ ବିଦ୍ଵାନ ।

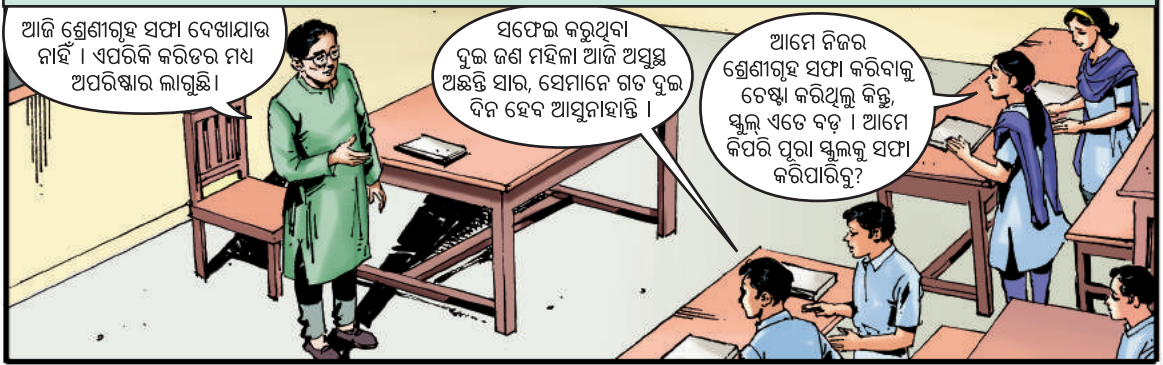
ମୋତେ କମ୍ପ୍ୟୁଟର ବ୍ୟବହାର ଶିଖାଇ ଦେଇଥିବାରୁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଧନ୍ୟବାଦ ପିଲାମାନେ । ଶିଖିପାରିଥିବାରୁ ମୁଁ ଖୁସି ।

'ମନ କା ବାଦ୍'ରେ ଯେପରି ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀ କହିଥିଲେ, ବୟସ ଓ ପରିସ୍ଥିତିର କୌଣସି ମୂଲ୍ୟ ନାହିଁ । ଯଦି ଆପଣ ଜାଣିବାକୁ ଆଗ୍ରହୀ, ତା'ହେଲେ ଶିଖିବାର ଧାରା ଜାରି ରହିଥାଏ ।

*ତାମିଲରେ ପିତାଙ୍କ ନାମ

^ତାମିଲରେ ଜେଜେବାପାଙ୍କ ନାମ

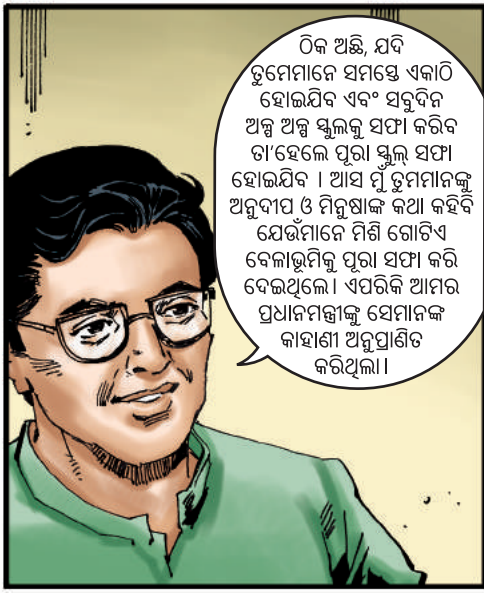
ଅନୁଦୀପ ଏବଂ ମୀନୁଷା

ଆଜି ଶ୍ରେଣୀଗୃହ ସଫା ଦେଖାଯାଇ ନାହିଁ । ଏପରିକି କରିଡର ମଧ୍ୟ ଅପରିଷ୍କାର ଲାଗୁଛି ।

ସଫେଇ କରୁଥିବା ବୁଝି ଜଣ ମହିଳା ଆଜି ଅସୁସ୍ଥ ଅଛନ୍ତି ସାର, ସେମାନେ ଗତ ଦୁଇ ଦିନ ହେବ ଆସୁନାହାନ୍ତି ।

ଆମେ ନିଜର ଶ୍ରେଣୀଗୃହ ସଫା କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିଥିଲୁ କିନ୍ତୁ, ସ୍କୁଲ ଏତେ ବଡ଼ । ଆମେ କିପରି ପୂରା ସ୍କୁଲକୁ ସଫା କରିପାରିବୁ?

ଠିକ୍ ଅଛି, ଯଦି ତୁମେମାନେ ସମସ୍ତେ ଏକାଠି ହୋଇଯିବ ଏବଂ ସବୁଦିନ ଅଳ୍ପ ଅଳ୍ପ ସ୍କୁଲକୁ ସଫା କରିବ ତା'ହେଲେ ପୂରା ସ୍କୁଲ ସଫା ହୋଇଯିବ । ଆସ ପୂ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଅନୁଦୀପ ଓ ମୀନୁଷାଙ୍କ କଥା କହିବି ଯେଉଁମାନେ ମିଶି ଗୋଟିଏ ବେଳାତୁମକୁ ପୂରା ସଫା କରି ଦେଇଥିଲେ । ଏପରିକି ଆମର ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କ କାହାଣୀ ଅନୁପ୍ରାଣିତ କରିଥିଲା ।

ନଭେମ୍ବର 2020ରେ, କର୍ମ୍ପ୍ୟୁଟର ବୀଜୁରରେ, ଅନୁଦୀପ ହେଗଡ଼େ ଏବଂ ମୀନୁଷା କଞ୍ଚନ କିଛି ନିକଟ ସମ୍ପର୍କୀୟଙ୍କ ଉପସ୍ଥିତିରେ ବିବାହ କରିଥିଲେ ।

ସବୁବେଳ ପାଇଁ ଖୁସିର ରୁହ!

କୋଭିଡ-19 ସତ୍ତ୍ୱେ ଏହା ଏକ ସୁନ୍ଦର ସମାବେଶ ହେଉଥିଲା ।

ଖୁବଶୀଘ୍ର -

ମୁଁ ଭାବୁଥିଲି ଯେ ଆମର ହନିମୁନ୍ ପାଇଁ ଆମେ ଲାକ୍ଷାଦୀପ ଯିବା ଉଚିତ୍ ।

ମୁଁ ହିମାଚଳ ଯିବାକୁ ଭାବୁଥିଲି । କିନ୍ତୁ ସବୁଆଡ଼େ କୋଭିଡ ଥିବାରୁ ଏତେ ଦୂର ଯିବା ବିପଜ୍ଜନକ ।

ଅନ୍ୟ କେଉଁଆଡ଼େ ଯାଇନପାରିବାରୁ, ଏହି ଦମ୍ପତି ସେମାନଙ୍କର ସନ୍ଧ୍ୟା ନିକଟବର୍ତ୍ତୀ ସୋମେଶ୍ୱର ବେଳାତୁମ୍ପରେ ବିତାଇବାକୁ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେଲେ ।

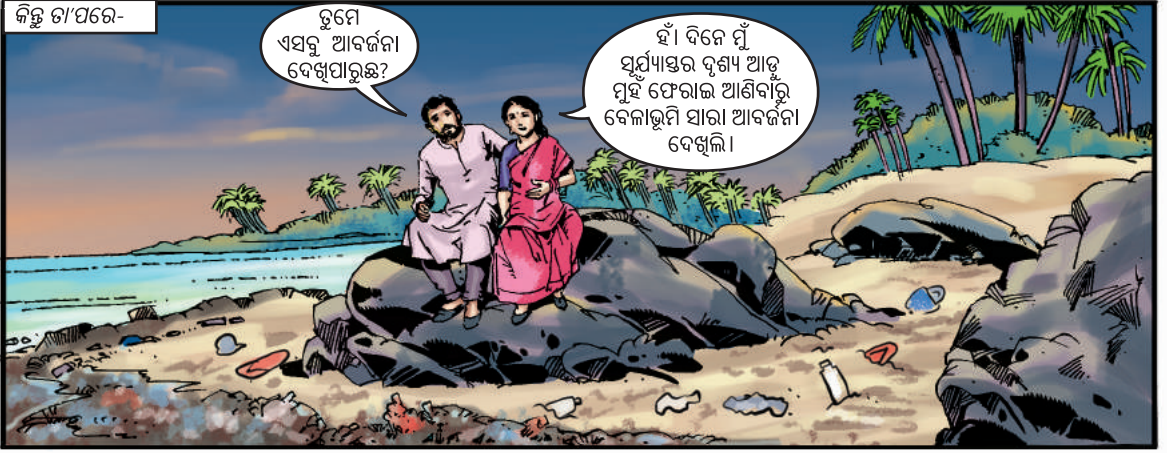

ମୋତେ ଏଠି ଭଲ ଲାଗୁଛି ।

ହଁ । ଲକଡାଉନ୍ ସମୟରେ, ସୂର୍ଯ୍ୟ ଓ ବାଲିକୁ ନେଇ ସମୟ ବିତାଇବା ସେତେ ଖରାପ ନୁହେଁ ।

କିଛି ଡା'ପରେ-

ତୁମେ ଏସବୁ ଆବଜନା ଦେଖିପାରୁଛ?

ହଁ ଦିନେ ମୁଁ ସ୍ୱର୍ଯ୍ୟାସ୍ତର ବୃଣ୍ୟ ଆଡୁ ମୁହିଁ ଫେରାଇ ଆଣିବାରୁ ବେଳାଭୂମି ସାରା ଆବଜନା ଦେଖିଲି ।

ନଦୀ ଓ ସମୁଦ୍ରରେ ମିଶିଥିବା ନାଳ ଦେଇ ଆସୁଥିବା ଆବଜନାକୁ ଏମିତି ବେଳାଭୂମିକୁ ନିଷ୍କାସିତ କରି ଦିଆଯାଇଛି ।

ତା ଛଡ଼ା ବେଳାଭୂମିକୁ ଆସୁଥିବା ପର୍ଯ୍ୟଟକମାନେ ଅଧିକ ଆବଜନା ସୃଷ୍ଟି କରୁଛନ୍ତି ।

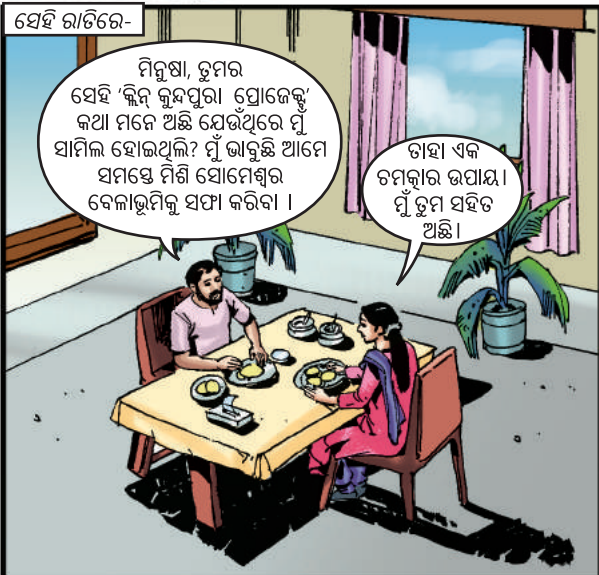

ଏହି ବେଳାଭୂମିରେ ମୁଁ ମୋର ପିଲାଦିନ ବିତାଇଛି ।

ଏହାର ଅବସ୍ଥା ଏମିତି କ'ଣ ହେଲାଣି?

ଦୁଃଖର ବିଷୟ, ଏହାକୁ ସଫା ରଖିବା ବିଷୟରେ କେହି ଚିନ୍ତା କରୁନାହାନ୍ତି ।

ସେହି ରାତିରେ-

ମିନୁଷା, ତୁମର ସେହି କିନ୍ କୁଳପୁରା ପ୍ରୋଜେକ୍ଟ କ'ଣ ମନେ ଅଛି ଯେଉଁଥିରେ ମୁଁ ସାମିଲ ହୋଇଥିଲି? ମୁଁ ଭାବୁଛି ଆମେ ସମସ୍ତେ ମିଶି ସୋମେଶ୍ୱର ବେଳାଭୂମିକୁ ସଫା କରିବା ।

ତାହା ଏକ ଚମତ୍କାର ଉପାୟ । ମୁଁ ତୁମ ସହିତ ଅଛି ।

ପରଦିନ ସକାଳେ-

ମୁଁ ବାମ ପଟୁ ଆରମ୍ଭ କରିବି...

... ଆଉ ମୁଁ ଡାହାଣ ପଟୁ ଆରମ୍ଭ କରିବି

* କର୍ଣ୍ଣାଟକର କୁନ୍ଧାପୁରାରେ ଦଳେ ବନ୍ଧୁମାନେ ମିଶି ଏକ ନାଗରିକ କୈଣ୍ଡିକ ସୁଛତା ଅଭିଯାନ ଆରମ୍ଭ କରିଥିଲେ । ଏବେ, ବହୁ ସଂଖ୍ୟାରେ ସ୍ୱେଚ୍ଛାସେବୀ ମିଶି ସେମାନଙ୍କ ରବିବାର ଦିନକୁ ଏହି କାମରେ ବିନିଯୋଗ କରୁଛନ୍ତି ।

କିଛି ଦିନ ପରେ-

କିଛି ଖରାପ ନାହିଁ । ଲାଗୁଛି ଯେମିତି ଆମେ ଏକାଠି ମିଶି ବେଳାଭୂମିର ଏକ ବଡ଼ ଭାଗ ସଫା କରି ଦେଇଛୁ ।

ଆମେ ବାସ୍ତବରେ କରିପାରିଛୁ କିଛି ମୁଁ ଚାହୁଁଛି, ଅଧିକ ଲୋକ ଆମ ସହ ଯୋଗ ଦିଅନ୍ତୁ ।

ମୁଁ ଏକ ମାର୍ଗ ନାଶିଛି!

ଖୁବଶୀଘ୍ର -

ମୁଁ ମଞ୍ଜୁନାଥ ।

ମୁଁ ହସନ । ଆମେ ଏହି ସ୍ୱଚ୍ଛତା ଅଭିଯାନରେ ଆପଣମାନଙ୍କ ସହ ସାମିଲ ହେବାକୁ ଆସିଛୁ ।

ତାହା ଖୁବ ଭଲ କଥା!

ଅନୁଦୀପ ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରୟାସ ସମ୍ପର୍କରେ ସୋସିଆଲ ମିଡ଼ିଆରେ ପୋଷ୍ଟ କଲେ

ଖୁବଶୀଘ୍ର, ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ଲୋକ ସ୍ୱେଚ୍ଛାକୃତ ଭାବେ ସେମାନଙ୍କ ସହ ଯୋଗ ଦେଲେ ।

ସେମାନେ ସମସ୍ତେ ମିଶି, ବେଳାଭୂମିର 80 ପ୍ରତିଶତ ଭାଗ ସଫା କରିଦେଲେ ଏବଂ 800 କିଗ୍ରା ଆବର୍ଜନା ସଂଗ୍ରହ କଲେ ।

ଦେଖ, ବେଳାଭୂମି କେତେ ସୁନ୍ଦର ଦେଖାଯାଉଛି

ଏହା ପୁଣିଥରେ ନିଃଶ୍ୱାସ ନେବା ଆରମ୍ଭ କରିଛି ।

କିଛି ଦିନ ପରେ-

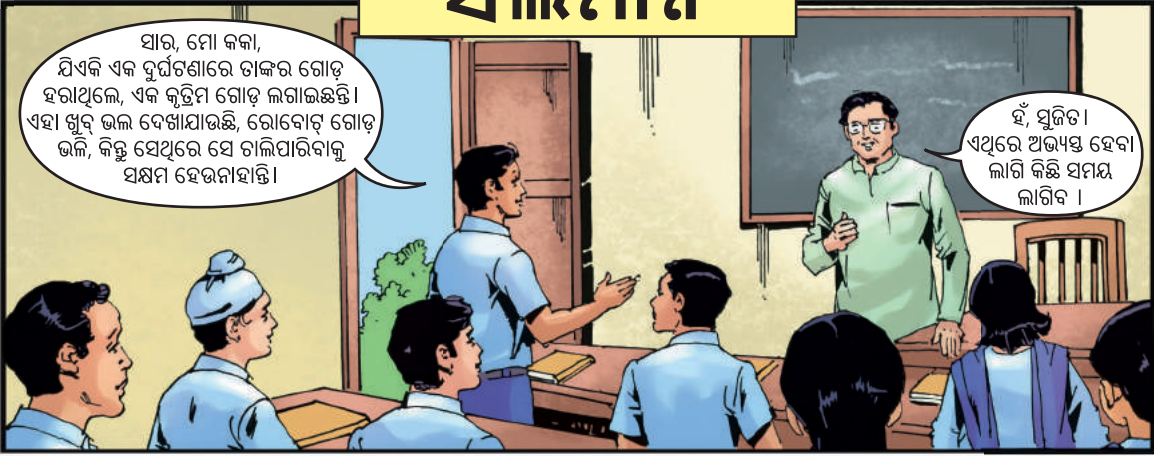
ଯଦି ଏପରି ଛୋଟିଆ ସ୍ୱଚ୍ଛତା ଅଭିଯାନ, ଏତେ ମାତ୍ରାରେ ଧ୍ୟାନ ଆକର୍ଷଣ କରିପାରୁଛି ତା'ହେଲେ ଆମେ ଅଧିକ କିଛି କରିପାରିବା! ଏକ ଚଳଚ୍ଚିତ୍ର ରାତ୍ରୀ ଆୟୋଜନ କଲେ କେମିତି ହେବ? ସ୍ୱଚ୍ଛତା ସମ୍ପର୍କରେ ଅଧିକ ସଚେତନତା ସୃଷ୍ଟି କରିବା ଲାଗି ଆମେ ସାମୁଦ୍ରିକ ଜୀବ ସମ୍ପର୍କରେ ସ୍ଥାନୀୟ ମହ୍ୟଜୀବଙ୍କ ପାଇଁ ପ୍ରମାଣିକ ଚଳଚ୍ଚିତ୍ର ଚଳାଇପାରିବା ।

ନିଶ୍ଚିତ ଭାବେ! ଆମର କାମ ଏଇଠି ଶେଷ ହୁଏ ନାହିଁ । ପ୍ରକୃତରେ, ଏହା ଆରମ୍ଭ ମାତ୍ର ।

ଅନୁଦୀପ ଏବଂ ମାଗୁଷା ସେମାନଙ୍କର ଭଲ କାମ ଜାରି ରଖିଲେ । ସେମାନଙ୍କର ଲକ୍ଷ୍ୟ ହେଉଛି, 'ଆମେ ସମସ୍ତେ ମିଶି ଫରକ ଆଣିପାରିବା' ।

ସଲମାନ

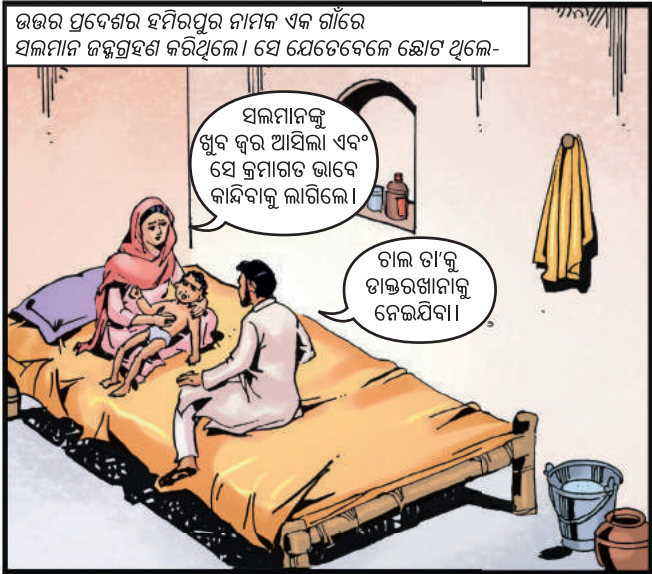
ସାର, ମୋ କକା,
ଯିଏକି ଏକ ଦୁର୍ଘଟଣାରେ ତାଙ୍କର ଗୋଡ଼
ହରାଥିଲେ, ଏକ କୃତ୍ରିମ ଗୋଡ଼ ଲଗାଇଛନ୍ତି।
ଏହା ଖୁବ୍ ଭଲ ଦେଖାଯାଉଛି, ରୋବୋଟ୍ ଗୋଡ଼
ଭଳି, କିନ୍ତୁ ସେଥିରେ ସେ ଚାଲିପାରିବାକୁ
ସକ୍ଷମ ହେଉନାହାନ୍ତି।

ହଁ, ସୁଜିତ!
ଏଥିରେ ଅଭ୍ୟସ୍ତ ହେବା
ଲାଗି କିଛି ସମୟ
ଲାଗିବ।

ଏକ କୃତ୍ରିମ ଗୋଡ଼
ସାହାଯ୍ୟରେ
ପ୍ରତିଯୋଗିତାରେ
ବିଜୟୀ ହୋଇଥିବା
ଜଣେ କ୍ରୀଡ଼ାବିତୁଙ୍କ
ବିଷୟରେ ମୁଁ
ଶୁଣିଛି।

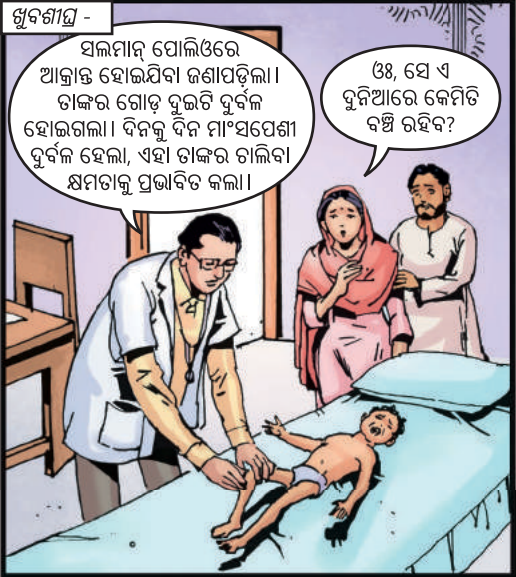
ତାହା ସତ କଥା ପାରୁଲ।
ଶାରୀରିକ ଅକ୍ଷମତା ଥିବା
ଲୋକମାନେ ସେମାନଙ୍କ ନିଜ ନିଜ
କ୍ଷେତ୍ରରେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସଫଳତା ହାସଲ
କରନ୍ତି। ଆମର ଆଜିର କାହାଣୀ
ସଲମାନଙ୍କ ସମ୍ପର୍କରେ, ଚାଲିବାକୁ
ଅକ୍ଷମ ହୋଇଥିବା ସତ୍ତ୍ୱେ ସେ
ଜଣେ ସଫଳ ଉଦ୍ୟମୀ
ହୋଇପାରିଛନ୍ତି।

ଉତ୍ତର ପ୍ରଦେଶର ହମିରପୁର ନାମକ ଏକ ଗାଁରେ
ସଲମାନ ଜନ୍ମଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ। ସେ ଯେତେବେଳେ ଛୋଟ ଥିଲେ-

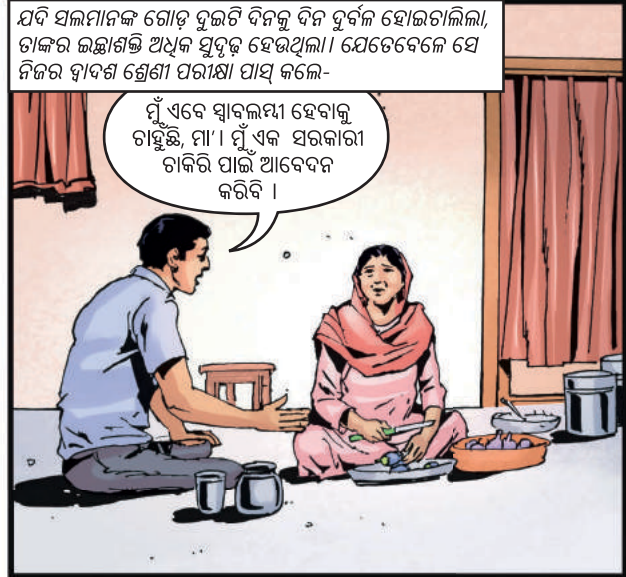
ସଲମାନଙ୍କୁ
ଖୁବ୍ କ୍ୱର ଆସିଲା ଏବଂ
ସେ କ୍ରମାଗତ ଭାବେ
କାନ୍ଦିବାକୁ ଲାଗିଲେ।

ଚାଲ ଚା'କୁ
ଡାକରଖାନାକୁ
ନେଇଯିବା!

ଖୁବଶୀଘ୍ର -
ସଲମାନୁ ପୋଲିଓରେ
ଆକ୍ରାନ୍ତ ହୋଇଯିବା ଜଣାପଡ଼ିଲା।
ତାଙ୍କର ଗୋଡ଼ ଦୁଇଟି ଦୁର୍ବଳ
ହୋଇଗଲା। ଦିନକୁ ଦିନ ମାଂସପେଶୀ
ଦୁର୍ବଳ ହେଲା, ଏହା ତାଙ୍କର ଚାଲିବା
କ୍ଷମତାକୁ ପ୍ରଭାବିତ କଲା।

ଓଃ, ସେ ଏ
ଦୁର୍ଘଟଣାରେ କେମିତି
ବଞ୍ଚି ରହିବ?

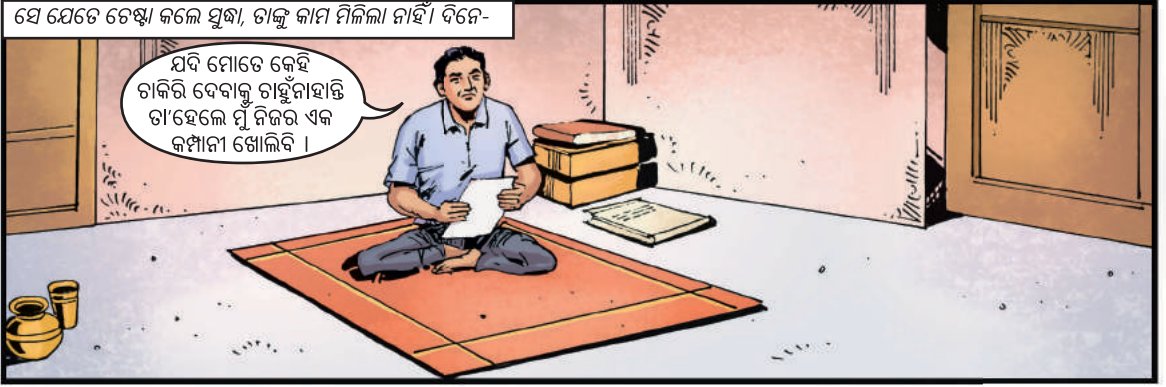

ଯଦି ସଲମାନଙ୍କ ଗୋଡ଼ ଦୁଇଟି ଦିନକୁ ଦିନ ଦୁର୍ବଳ ହୋଇଚାଲିଲା,
ତାଙ୍କର ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତି ଅଧିକ ସୁଦୃଢ଼ ହେଉଥିଲା। ଯେତେବେଳେ ସେ
ନିଜର ଦ୍ୱାଦଶ ଶ୍ରେଣୀ ପରୀକ୍ଷା ପାସ୍ କଲେ-

ମୁଁ ଏବେ ସ୍ୱାବଲମ୍ବୀ ହେବାକୁ
ଚାହୁଁଛି, ମା'। ମୁଁ ଏକ ସରକାରୀ
ଚାକିରି ପାଇ ଆବେଦନ
କରିବି।

ସେ ଯେତେ ଚେଷ୍ଟା କଲେ ସୁଦ୍ଧା, ତାଙ୍କୁ କାମ ମିଳିଲା ନାହିଁ ଦିନେ-

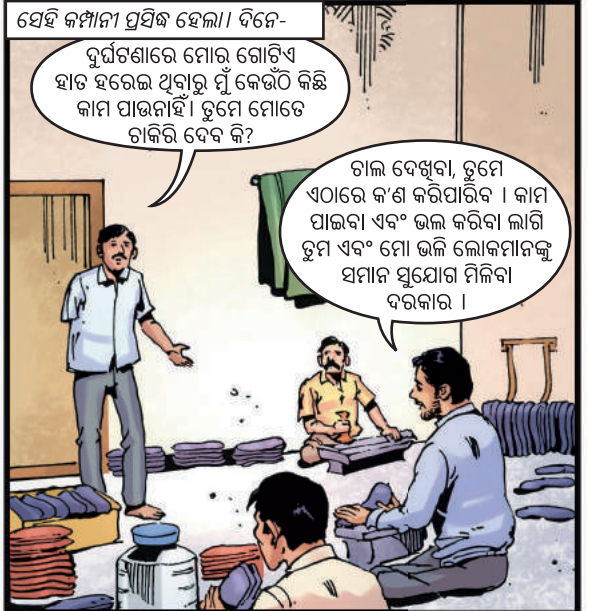
ଯଦି ମୋତେ କେହି ଚାକିରି ଦେବାକୁ ଚାହୁଁନାହାନ୍ତି ତାହେଲେ ମୁଁ ନିଜର ଏକ କମ୍ପାନୀ ଖୋଲିବି ।

ପରବର୍ତ୍ତୀ କିଛି ବର୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, ସଲମାନ ଚପଲ ଓ ଡିଟରଜେଣ୍ଟ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବା ଶିଖିଲେ । ଏକ ରଣ ସହାୟତାରେ, ସେ ଚାର୍ଜେଜ୍ ନାମରେ ନିଜର ଏକ କମ୍ପାନୀ ଆରମ୍ଭ କଲେ ।

ଆସ, ଚପଲ କେମିତି ଡିଆରି କରିବାକୁ ହୁଏ ମୁଁ ଆପଣଙ୍କୁ ଶିଖାଇବି ।

ସେହି କମ୍ପାନୀ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ହେଲା । ଦିନେ-

ଦୁର୍ଘଟଣାରେ ମୋର ଗୋଟିଏ ହାତ ହରେଇ ଥିବାରୁ ମୁଁ କେଉଁଠି କିଛି କାମ ପାଇନାହିଁ । ତୁମେ ମୋତେ ଚାକିରି ଦେବ କି?

ଚାଲି ଦେଖିବା, ତୁମେ ଏଠାରେ କ'ଣ କରିପାରିବ । କାମ ପାଇବା ଏବଂ ଭଲ କରିବା ଲାଗି ତୁମ ଏବଂ ମୋ ଭଳି ଲୋକମାନଙ୍କୁ ସମାନ ସୁଯୋଗ ମିଳିବା ଦରକାର ।

ପରବର୍ତ୍ତୀ ଦୁଇ ବର୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, ସଲମାନ ଆହୁରି ଅନେକ ଭିନ୍ନଷମ ଲୋକଙ୍କୁ ଚାକିରି ଦେଲେ ।

ଏବେ ଆମ ପାଖରେ 30 ଜଣ ଭିନ୍ନଷମ ଲୋକ କାମ କରୁଛନ୍ତି । ଦିନେ ମୁଁ ଏମିତି ଆହୁରି ଅନେକ ଲୋକଙ୍କୁ ଚାକିରି ଦେବି ବୋଲି ଆଶା କରୁଛି ।

ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀ ତାଙ୍କର ମନ କୀ ବାଟ୍ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମରେ ସଲମାନଙ୍କ କାହାଣୀ କହିଥିଲେ ।

ସଲମାନ ଭାଇ, ଆପଣଙ୍କ ସାହସ ବିଷୟରେ ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀ ଆଲୋଚନା କରିବା ପ୍ରକୃତରେ ଏକ ଖୁସିର ବିଷୟ ।

ଆମ ପାଇଁ ଆପଣ ଜଣେ ପ୍ରେରଣା । ଆପଣଙ୍କୁ ନେଇ ଆମେ ସମସ୍ତେ ଗର୍ବିତ ।

ତୁମମାନଙ୍କୁ ଧନ୍ୟବାଦ !

ଏନ. ଏସ. ରାଜାସ୍ଥାନ

ନାୟାର ସାର ଏବଂ ଚାକର ପିଲାମାନେ ଏକ ସୁଛତା ଅଭିଯାନରେ ଭାଗ ନେଇଥିଲେ ।

ଏ ରାସ୍ତା ଅତି ଅପରିଷ୍କାର । ଆମେ ଏହାକୁ ସଫା କରିପାରିବା ବୋଲି ମୋର ବିଶ୍ୱାସ ହେଉ ନାହିଁ ।

ଏହାକୁ ସଫା କରିବା ଲାଗି ଆମକୁ ଏକ ଦୈନିକ କିର୍ମ୍ୟ ଏକ ଜିନ୍ଦ ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି ।

ଆମେ ଏତେ ଲୋକ ଅଛୁ, କିଛି ବି ସଫା କରିବା ଆମ ପାଇଁ ସମ୍ଭବ । ଆମେ ଆରମ୍ଭ କରିବା ପୂର୍ବରୁ, ଫୁଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଏମିତି ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ବିଷୟରେ କହିବାକୁ ଚାହୁଁଛି ଯାହାଙ୍କର ଦୁଇଗୋଟି ପକ୍ଷୀଘାଟର ଶିକାର ହେବା ସତ୍ତ୍ୱେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହ୍ରଦକୁ ସଫା କରି ଦେଇଥିଲେ ।

ଚାହା ଅସମ୍ଭବ ଲାଗୁଛି । ଆମକୁ ସେ ବିଷୟରେ କୁହନ୍ତୁ, ସାର ।

୧୨ ବର୍ଷ ବୟସ୍କ ରାଜାସ୍ଥାନଙ୍କୁ ଯେତେବେଳେ ୫ ବର୍ଷ ହୋଇଥିଲା ସେ ପୋଲିଓରେ ଆକ୍ରାନ୍ତ ହୋଇଥିଲେ । ସବୁ ଦିନ ସକାଳେ, ସେ ଭେୟନାଡ଼* ହ୍ରଦକୁ ଯାଉଥିଲେ ଯେଉଁଠି ସେ ନୌକା ଭଡ଼ା ଦେଉଥିଲେ ।

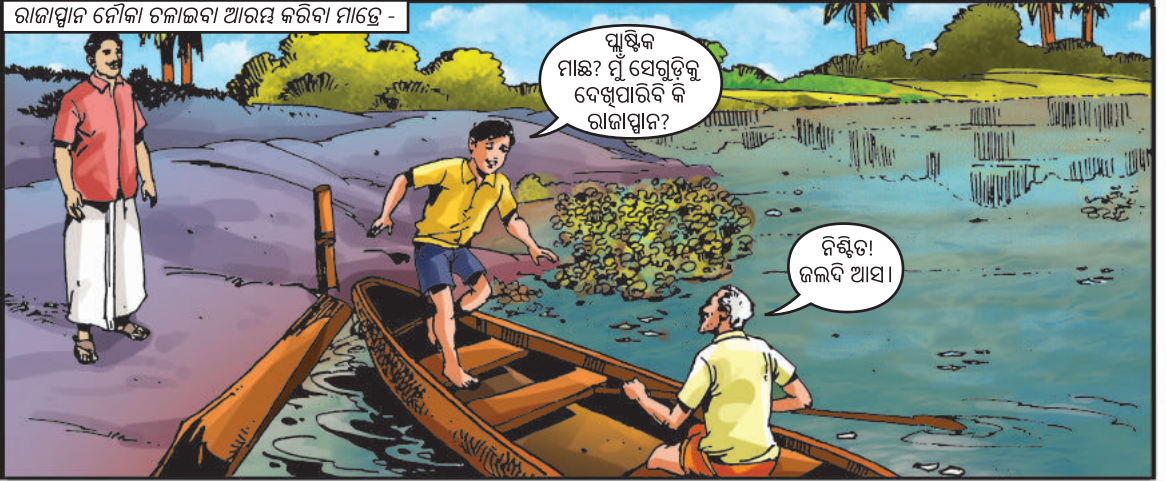
ନମସ୍କାର, ରାଜାସ୍ଥାନ । ପ୍ଲାଷ୍ଟିକ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ପୁଣି ଏକ ଦିନ, ନା? ଆଜି ତୁମେ ଶାନ୍ତ ଆସିଛ ।

ହଁ, ତୁମେ ଜାଣି ଯେ ପ୍ଲାଷ୍ଟିକ ମାଛଗୁଡ଼ିକ ବେଶ ଖସିପଡ଼ା । ସେହି କାରଣରୁ ଫୁଁ ଶାନ୍ତ ଆସିବା ଜରୁରି ।

*କେରଳର ଏକ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ହ୍ରଦ ଏବଂ ପର୍ଯ୍ୟଟକମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଏକ ଲୋକପ୍ରିୟ ଲକ୍ଷ୍ୟସ୍ଥଳୀ

ରାଜାସ୍ତାନ ନୌକା ଚଳାଇବା ଆରମ୍ଭ କରିବା ମାତ୍ରେ -

ପ୍ଲାଷ୍ଟିକ ମାଛ? ମୁଁ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଦେଖିପାରିବି କି ରାଜାସ୍ତାନ?

ନିଶ୍ଚିତ! ଜଳଦି ଆସ।

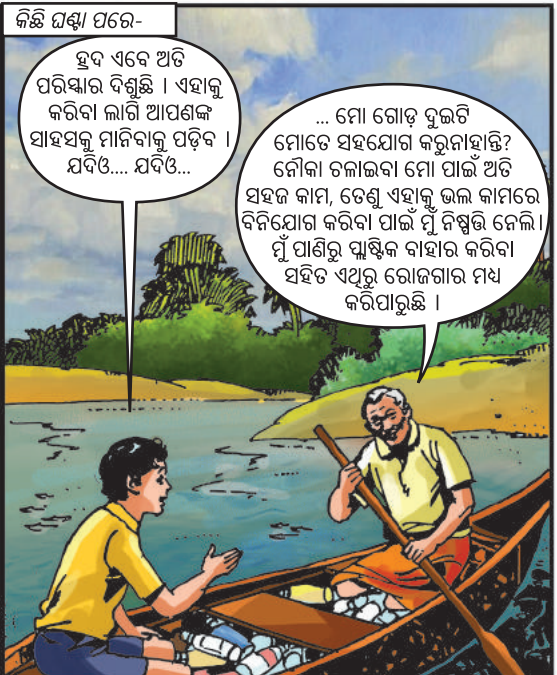
ଶାନ୍ତ-

ଦେଖ, ଆଜି ମୁଁ ଏଗୁଡ଼ିକୁ ଧରିଛି! ଛାଡ଼, ପ୍ଲାଷ୍ଟିକ। ଚାଲି ତୁମକୁ ଏଠୁ ବାହାର କରିଦେବି।

ଓଃ, ତା'ହେଲେ ଏଗୁଡ଼ିକୁ ତୁମେ ପ୍ଲାଷ୍ଟିକ ମାଛ କହୁଛ?

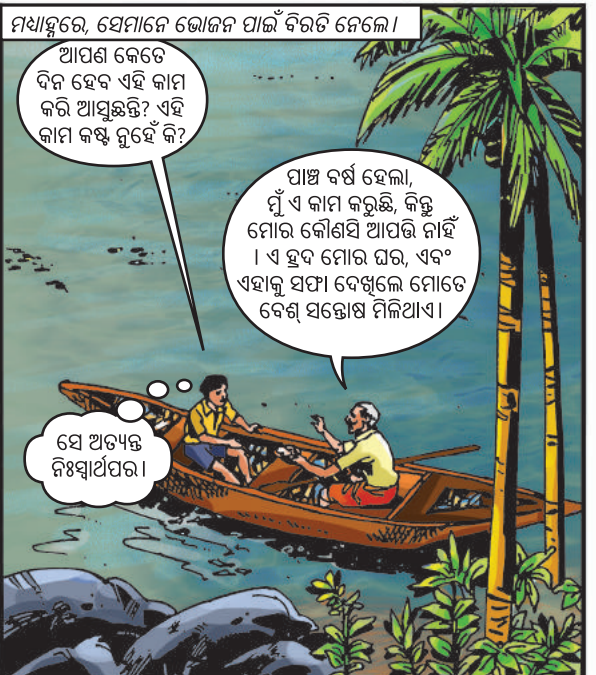
କିଛି ଘଣ୍ଟା ପରେ-

ହୁଦ ଏବେ ଅତି ପରିଷ୍କାର ଦିଶୁଛି । ଏହାକୁ କରିବା ଲାଗି ଆପଣଙ୍କ ପ୍ରାୟତଃ ମାନିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଯଦିଓ... ଯଦିଓ...

... ମୋ ଗୋଡ଼ ଦୁଇଟି ମୋତେ ସହଯୋଗ କରୁନାହାନ୍ତି? ନୌକା ଚଳାଇବା ମୋ ପାଇଁ ଅତି ସହଜ କାମ, ତେଣୁ ଏହାକୁ ଭଲ କାମରେ ବିନିଯୋଗ କରିବା ପାଇଁ ମୁଁ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେଲି । ମୁଁ ପାଣିରୁ ପ୍ଲାଷ୍ଟିକ ବାହାର କରିବା ସହିତ ଏଥିରୁ ରୋଜଗାର ମଧ୍ୟ କରିପାରୁଛି ।

ମଧ୍ୟାହ୍ନରେ, ସେମାନେ ଭୋଜନ ପାଇଁ ବିରତି ନେଲେ।

ଆପଣ କେତେ ଦିନ ହେବ ଏହି କାମ କରି ଆସୁଛନ୍ତି? ଏହି କାମ କଷ୍ଟ ନୁହେଁ କି?

ପାଞ୍ଚ ବର୍ଷ ହେଲା, ମୁଁ ଏ କାମ କରୁଛି, କିନ୍ତୁ ମୋର କୌଣସି ଆପତ୍ତି ନାହିଁ । ଏ ହୁଦ ମୋର ଘର, ଏବଂ ଏହାକୁ ସଫା ଦେଖିଲେ ମୋତେ ବେଶ୍ ସନ୍ତୋଷ ମିଳିଥାଏ।

ସେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ନିଃସ୍ୱାର୍ଥପର।

ଅନେକ ଘଣ୍ଟା ଧରି ସଫେଇ କରିବା ପରେ, ରାଜାସ୍ଥାନ ଡାକ ନୌକା କୁଳକୁ ନେଇ ଆସିଲେ ।

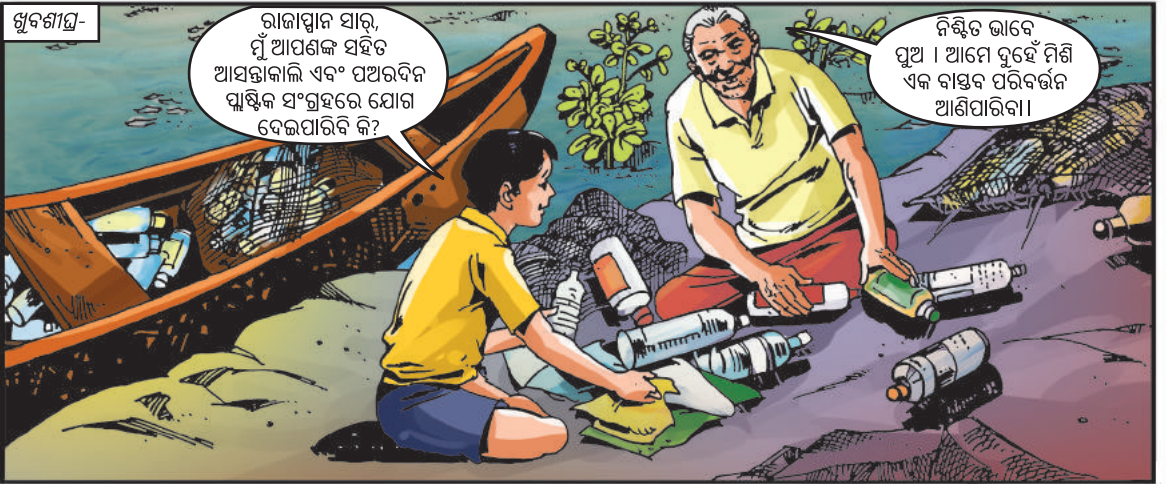

ଏବେ ଆପଣ କଣ କରିବେ?

ମୁଁ ଏବେ ପ୍ଲାଷ୍ଟିକ୍ ବସ୍ତୁକୁ ସଢ଼େଇ ରଖିବି ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକ ଯେମିତି ପାଣି ଭିତରକୁ ନଯାଏ ତାହା ସୁନିଶ୍ଚିତ କରିବି । ଏବେ ଆପଣ ମୋତେ ସାହାଯ୍ୟ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି କି?

ନିଶ୍ଚିତ ।

ଶୁଣିବା-

ରାଜାସ୍ଥାନ ସାର୍, ମୁଁ ଆପଣଙ୍କ ସହିତ ଆସନ୍ତାକାଲି ଏବଂ ପଥରଦିନ ପ୍ଲାଷ୍ଟିକ୍ ସଂଗ୍ରହରେ ଯୋଗ ଦେଇପାରିବି କି?

ନିଶ୍ଚିତ ଭାବେ ପୁଅ । ଆମେ ଦୁହେଁ ମିଶି ଏକ ବାସ୍ତବ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆଣିପାରିବା ।

ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀ ନରେନ୍ଦ୍ର ମୋଦୀ ଡାକର ମନ କା ବାଟ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମରେ ରାଜାସ୍ଥାନଙ୍କ ବିଷୟରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରିଥିଲେ ଏବଂ ପାଣିକୁ ପ୍ଲାଷ୍ଟିକ୍ ପ୍ରଦୂଷଣ ପୂର୍ଣ୍ଣ ରଖିବା ଲାଗି ଡାକ ପ୍ରୟାସକୁ ପ୍ରଣୟା କରିଥିଲେ । ଶୁଣିବା-

ରାଜାସ୍ଥାନ, ଆମ ପାଖରେ ଆପଣଙ୍କ ପାଇଁ ଏକ ଏକ ଉପହାର ଅଛି ।

ସାର୍, ଆମେ ଆପଣଙ୍କୁ ଏକ ନୂଆ ମୋଟରଗାଳିଚ ଡଙ୍ଗା ଏବଂ ଏକ ହିଲରେୟାର ଦେବାକୁ ଚାହୁଁଛୁ । ଆମ ସମାଜ ପୁଠି ଆପଣଙ୍କ ଯୋଗଦାନ ପାଇଁ ଏହା ଏକ ସମ୍ମାନ ।

ନିଜର ଏହି ମୋଟରଗାଳିଚ ଡଙ୍ଗା ସହାୟତାରେ, ରାଜାସ୍ଥାନ କେବଳ ଭେୟନାଟ୍ ହ୍ରଦକୁ ନୁହେଁ, ବରଂ ଆଖପାଖରେ ଥିବା ସବୁ ଜଳମାଗ୍ଣକୁ ସଫା କରିବା ଜାରି ରଖୁଛନ୍ତି ।

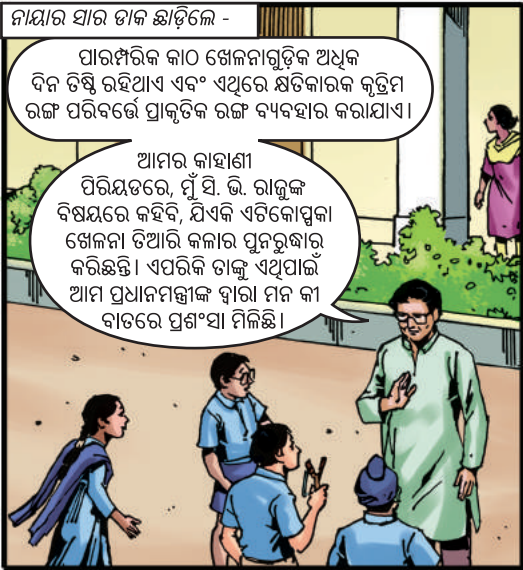
ସି. ଭି. ରାଜୁ

ଦେଖ ମୋ ପାଖରେ କ'ଣ ଅଛି । ଏହା ଏକ ବାଟୁଳି ଯାହାକୁ ମୋ ବାପା ଛୋଟ ବେଳେ ବ୍ୟବହାର କରୁଥିଲେ!

ମୋର ପ୍ଲାଷ୍ଟିକ୍ ବାଟୁଳି ଆହୁରି ବଡ଼। କିନ୍ତୁ ଏହା ଗୋଟିଏ ସପ୍ତାହ ସୁଦ୍ଧା ଚିଷ୍ଟିଲା ନାହିଁ। ହୁଏତ ପ୍ଲାଷ୍ଟିକ୍ ଅପେକ୍ଷା କାଠ ଖେଳନା ଗୁଡ଼ିକ ଭଲ ।

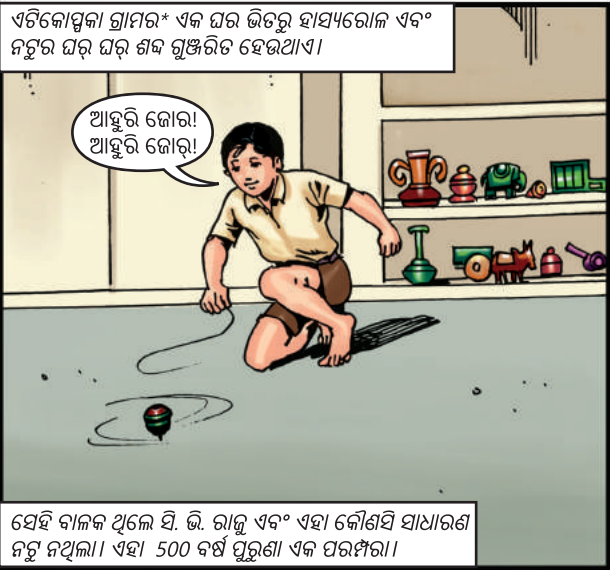
ମୁଁ ଏଥିରେ ସହମତ ନୁହେଁ। ମୁଁ ଭାବୁଛି ଯେ ପ୍ଲାଷ୍ଟିକ୍ ଖେଳନାଗୁଡ଼ିକ ଅଧିକ ଭଲ।

ନାୟାର ସାର ତାକ ଛାଡ଼ିଲେ -

ପାରମ୍ପରିକ କାଠ ଖେଳନାଗୁଡ଼ିକ ଅଧିକ ଦିନ ଚିଷ୍ଟି ରହିଥାଏ ଏବଂ ଏଥିରେ କ୍ଷତିକାରକ କୃତ୍ରିମ ରଙ୍ଗ ପରିବର୍ତ୍ତେ ପ୍ରାକୃତିକ ରଙ୍ଗ ବ୍ୟବହାର କରାଯାଏ।

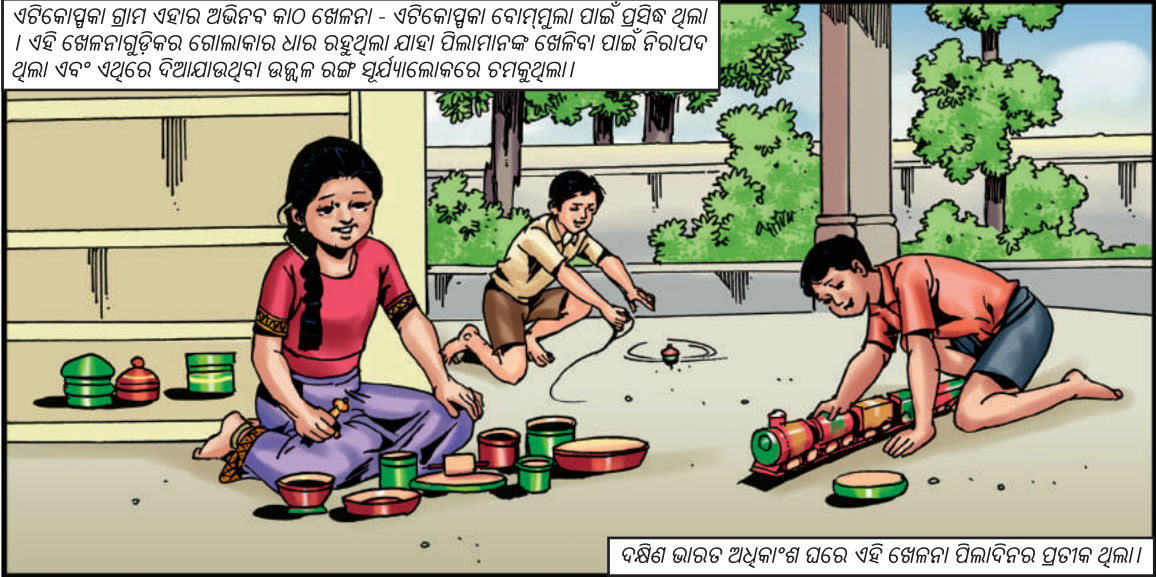
ଆମର କାହାଣୀ ପିରିୟଡ୍ରେ, ମୁଁ ସି. ଭି. ରାଜୁଙ୍କ ବିଷୟରେ କହିବି, ଯିଏକି ଏଟିକୋପୁକା ଖେଳନା ତିଆରି କଲାର ପୁନରୁଦ୍ଧାରୁ କରିଛନ୍ତି। ଏପରିକି ତାଙ୍କୁ ଏଥିପାଇଁ ଆମ ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ମନ କୀ ବାତରେ ପ୍ରଶଂସା ମିଳିଛି।

ଏଟିକୋପୁକା ଗ୍ରାମର* ଏକ ଘର ଭିତରୁ ହାସ୍ୟରୋଲ ଏବଂ ନନ୍ଦୁର ଘର ଘର ଶବ୍ଦ ଗୁଞ୍ଜରିତ ହେଉଥାଏ।

ଆହୁରି ଜୋର!
ଆହୁରି ଜୋର!

ସେହି ବାଳକ ଥିଲେ ସି. ଭି. ରାଜୁ ଏବଂ ଏହା କୌଣସି ସାଧାରଣ ନନ୍ଦୁ ନଥିଲା! ଏହା 500 ବର୍ଷ ପୁରୁଣା ଏକ ପରମ୍ପରା।

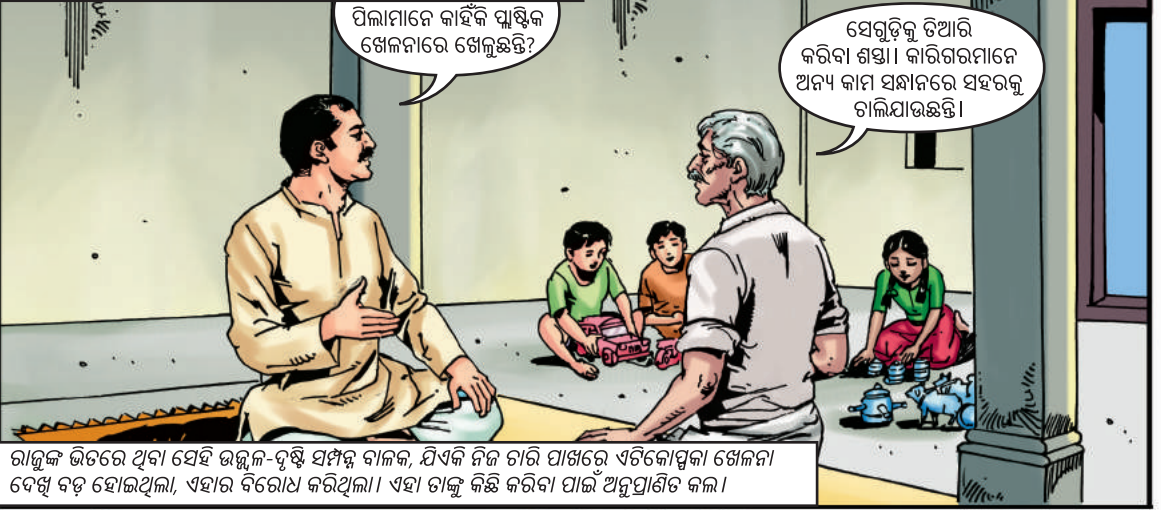

ଏଟିକୋପୁକା ଗ୍ରାମ ଏହାର ଅଭିନବ କାଠ ଖେଳନା - ଏଟିକୋପୁକା ବୋମ୍ବୁଲା ପାଇଁ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଥିଲା । ଏହି ଖେଳନାଗୁଡ଼ିକର ଗୋଲାକାର ଧାର ରହୁଥିଲା ଯାହା ପିଲାମାନଙ୍କ ଖେଳିବା ପାଇଁ ନିରାପଦ ଥିଲା ଏବଂ ଏଥିରେ ଦିଆଯାଉଥିବା ଭଲ ରଙ୍ଗ ସୂର୍ଯ୍ୟାଲୋକରେ ଚମକିଥିଲା।

ଦକ୍ଷିଣ ଭାରତ ଅଧିକାଂଶ ଘରେ ଏହି ଖେଳନା ପିଲାଦିନର ପ୍ରତୀକ ଥିଲା।

* ଆନ୍ଧ୍ରପ୍ରଦେଶର ବିଶାଖାପାଟଣା ଜିଲ୍ଲାରେ ଅବସ୍ଥିତ

କିନ୍ତୁ ରାଜୁ ଯେତେବେଳେ କଲେଜରୁ ଫେରିଥିଲେ, ସବୁକିଛି ବଦଳି ଯାଇଥିଲା-

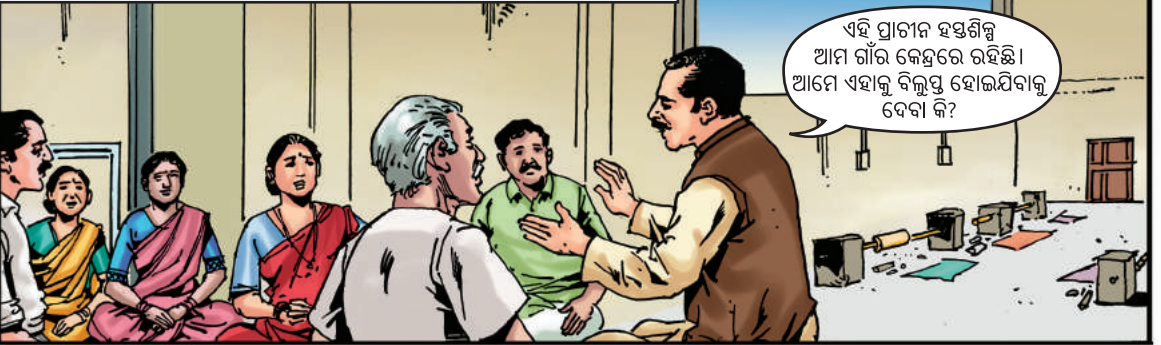

ପିଲାମାନେ କାହିଁକି ପ୍ଲାଷ୍ଟିକ ଖେଳନାରେ ଖେଳୁଛନ୍ତି?

ସେଗୁଡ଼ିକୁ ତ ଆରି କରିବା ଶସ୍ତା। କାରିଗରମାନେ ଅନ୍ୟ କାମ ସମ୍ପାନରେ ସହରକୁ ଚାଲିଯାଉଛନ୍ତି।

ରାଜୁଙ୍କ ଭିତରେ ଥିବା ସେହି ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ-ଦୃଷ୍ଟି ସମ୍ପନ୍ନ ବାଳକ, ଯିଏକି ନିଜ ଚାରି ପାଖରେ ଏତିକୋପ୍ପକା ଖେଳନା ଦେଖି ବଡ଼ ହୋଇଥିଲା, ଏହାର ବିରୋଧ କରିଥିଲା। ଏହା ତାକୁ କିଛି କରିବା ପାଇଁ ଅନୁପ୍ରାଣିତ କଲେ।

ସେ 'ପଦ୍ମାବତୀ ଆସୋସିଏଟ୍ସ' ନାମରେ ଶିଳ୍ପୀମାନଙ୍କର ଏକ ସମବାୟ ସମିତି ପ୍ରତିଷ୍ଠା କଲେ।

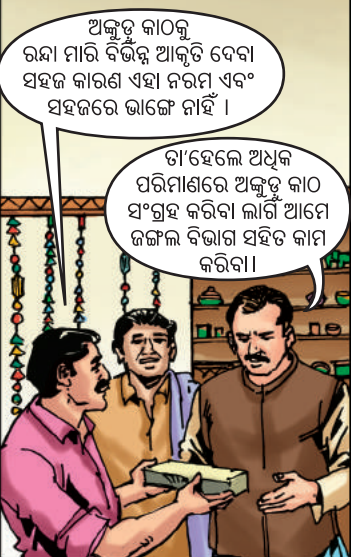

ଏହି ପ୍ରାଚୀନ ହସ୍ତଶିଳ୍ପ ଆମ ଗାଁର କେନ୍ଦ୍ରରେ ରହିଛି। ଆମେ ଏହାକୁ ବିଲୁପ୍ତ ହୋଇଯିବାକୁ ଦେବା କି?

ସେମାନଙ୍କୁ ବହୁମାତ୍ରାରେ ଉତ୍ସାହିତ ଦୁର୍ବଳ କପିଗୁଡ଼ିକ ସହିତ ପ୍ରତିବନ୍ଧିତା କରିବାକୁ ପଡ଼ିଲା, କିନ୍ତୁ ରାଜୁ ଏବଂ ତାଙ୍କର ସହଯୋଗୀ ଶିଳ୍ପୀମାନେ ଏହି ଆହ୍ୱାନକୁ ଗ୍ରହଣ କଲେ।

ଉତ୍ସାଦନ ବଢ଼ିବା ସହିତ, ରାଜୁ ସେହି କାଠ ଖେଳନାଗୁଡ଼ିକୁ ଦେଶବ୍ୟାପୀ ଆୟୋଜିତ ବାଣିଜ୍ୟ ମେଳା ଓ ପ୍ରଦର୍ଶନୀକୁ ନେଇ ଗଲେ।

କିନ୍ତୁ ଏହି ଖୁସି ଅଧିକ ଦିନ ରହିଲା ନାହିଁ। ଖୁବଶୀଘ୍ର ମାଲଗୁଡ଼ିକୁ ଫେରାଇ ଦିଆଗଲା।

ଅଙ୍କୁଡ଼ କାଠକୁ ରଢ଼ା ମାରି ବିଭିନ୍ନ ଆକୃତି ଦେବା ସହଜ କାରଣ ଏହା ନରମ ଏବଂ ସହଜରେ ଭାଙ୍ଗେ ନାହିଁ ।

ତା'ହେଲେ ଅଧିକ ପରିମାଣରେ ଅଙ୍କୁଡ଼ କାଠ ସଂଗ୍ରହ କରିବା ଲାଗି ଆମେ ଜଙ୍ଗଲ ବିଭାଗ ସହିତ କାମ କରିବା।

ଅଛୁର୍ଜାତୀୟ ବଜାର ପାଇଁ ମୁଁ ଅଭିନବ ସାମଗ୍ରୀ ରପ୍ତାନି କରିଥାଏ। ଏକ ବଡ଼ ଅର୍ଡର ପାଇବା ପାଇଁ ମୁଁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛି।

ଏଇଠି ଆମକୁ ବଡ଼ ସୁଯୋଗ ମିଳିଯାଇଛି!

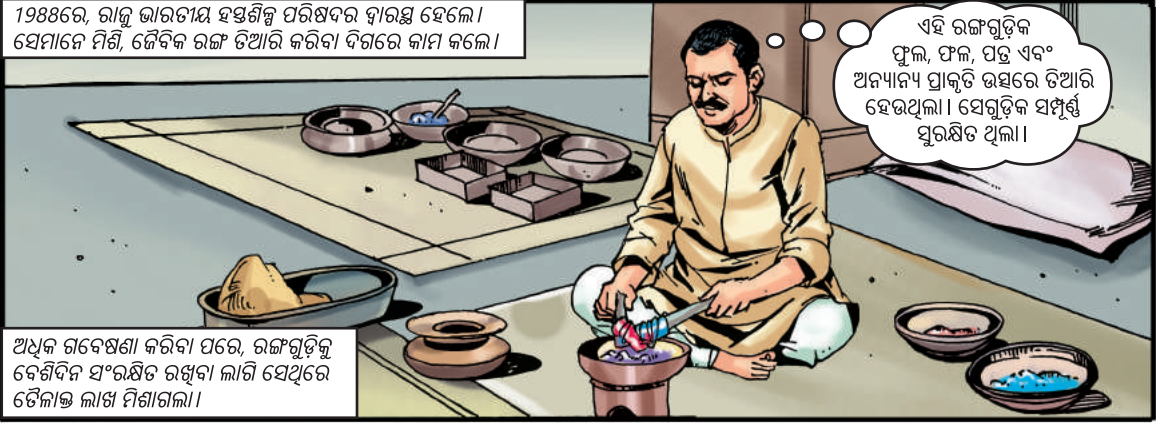
କୁହାଗଲା ଯେ ସେମାନେ ରଙ୍ଗରେ ଲିଡ଼ର ଉପାଦାନ ପାଇଛନ୍ତି।

ଏସବୁ ଆଧୁନିକ ସିଲ୍ଲେଟିକ୍ ରଙ୍ଗରେ ଏହି ସମସ୍ୟା ରହିଛି।

ତେଣୁ ପାରମ୍ପରିକ ମାର୍ଗକୁ ଅନୁସରଣ କରିବାର ସମୟ ଆସିଯାଇଛି।

1988ରେ, ରାଢ଼ୁ ଭାରତୀୟ ହସ୍ତଶିଳ୍ପ ପରିଷଦର ଦ୍ଵାରକ୍ଷ ହେଲେ। ସେମାନେ ମିଶି, ନୈବିକ ରଙ୍ଗ ତିଆରି କରିବା ଦିଗରେ କାମ କଲେ।

ଏହି ରଙ୍ଗଗୁଡ଼ିକ ଫୁଲ, ଫଳ, ପତ୍ର ଏବଂ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ପ୍ରାକୃତିକ ଉତ୍ସରେ ତିଆରି ହେଉଥିଲା। ସେଗୁଡ଼ିକ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସୁରକ୍ଷିତ ଥିଲା।

ଅଧିକ ଗବେଷଣା କରିବା ପରେ, ରଙ୍ଗଗୁଡ଼ିକୁ ବୈଜ୍ଞାନିକ ସଂରକ୍ଷିତ ରଖିବା ଲାଗି ସେଥିରେ ଚୈଳାକ୍ତ ଲାଖ ମିଶାଗଲା।

ଏଥର, ଯେତେବେଳେ ଖେଳନା ଗୁଡ଼ିକୁ ବାହାରକୁ ପଠାଗଲା, ଗୁଣବତ୍ତା ପରୀକ୍ଷାରୁ ସେଗୁଡ଼ିକ ସୁରକ୍ଷିତ ବୋଲି ଜଣାପଡ଼ିଲା ଓ ପ୍ରଶଂସା ମିଳିଲା।

ଦୁନିଆ ଏବେ ଶେଷରେ ଏଟିକୋସ୍ତକା ବୋମ୍ବଲୁ ଖେଳନାର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ଦେଖିବାକୁ ପାଇଲା।

ଆମେ ଏହା କରି ଦେଖାଇଲୁ!
ହୁରୁରେ!

ରାଢ଼ୁ ଏହି ହସ୍ତଶିଳ୍ପକୁ ପୁନରୁଦ୍ଧାର କରିବା ସହିତ ଅନେକ ପ୍ରତିଭାବାନ ଶିଳ୍ପୀଙ୍କ ଜୀବିକାର ମଧ୍ୟ ପୁନରୁଦ୍ଧାର କଲେ।

ସେ ଏହା ମଧ୍ୟ ଅନୁଭବ କଲେ ଯେ, ସେମାନଙ୍କ ଲକ୍ଷ୍ୟରେ ବିବିଧତା ଆଣିବାର ସୁଯୋଗ ଆସିଛି।

ଆମ ଖେଳନାଗୁଡ଼ିକର ସାଜସଜ୍ଜା କେବଳ ଭଲ ହେବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ। ପିଲାମାନେ ସେଥିରୁ କିଛି ଶିଖିବା ମଧ୍ୟ ଆବଶ୍ୟକ।

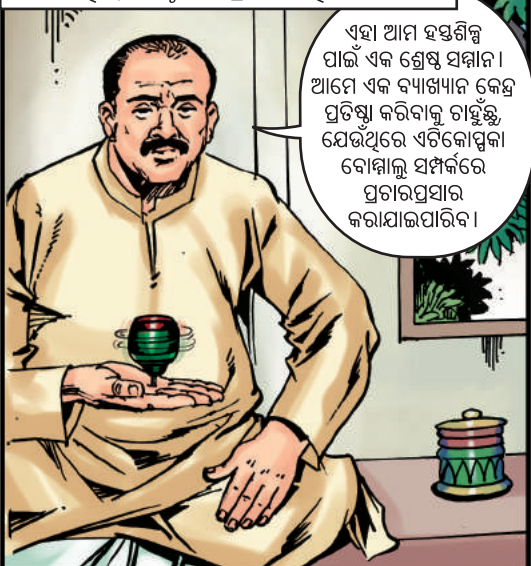
ଏବେ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ଏଟିକୋସ୍ତକା ଖେଳନା ମିଳୁଛି ଯାହା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସଂଖ୍ୟା, ରଙ୍ଗ, ପ୍ରାକୃତିକ ଦୁନିଆ ଏବଂ ଆହୁରି ଅନେକ ବିଷୟରେ ଶିକ୍ଷା ଦେଉଛି।

2002 ମସିହାରେ, ଚତୁର୍ଥାଳୀନ ରାଷ୍ଟ୍ରପତି ଡକ୍ଟର ଏ.ପି.ଜେ. ଅବଦୁଲ କଲାମଙ୍କ ଠାରୁ ରାଢ଼ୁଙ୍କୁ ଜାତୀୟ ଚୂର୍ଣ୍ଣମୂଳ ନବସୃଜନ ପୁରସ୍କାର ମିଳିଥିଲା।

ଡାକ୍ତର ଏହି ପ୍ରୟାସ ସ୍ଵରୂପ, 2017ରେ ଏଟିକୋସ୍ତକା ଖେଳନାକୁ ଜିଆଇ ଟ୍ୟାଗ* ମିଳିଥିଲା।

2023ରେ ରାଢ଼ୁଙ୍କୁ ଯେତେବେଳେ ପଦ୍ମଶ୍ରୀ[^] ପାଇଁ ଚୟନ କରାଯାଇଥିଲା, ସେ କୃତଜ୍ଞତା ପ୍ରକଟ କରିଥିଲେ-

ଏହା ଆମ ହସ୍ତଶିଳ୍ପ ପାଇଁ ଏକ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସମ୍ମାନ। ଆମେ ଏକ ବ୍ୟାଖ୍ୟାନ କେନ୍ଦ୍ର ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିବାକୁ ଚାହୁଁଛୁ, ଯେଉଁଠିରେ ଏଟିକୋସ୍ତକା ବୋମ୍ବଲୁ ସମ୍ପର୍କରେ ପ୍ରଚାରପ୍ରସାର କରାଯାଇପାରିବ।

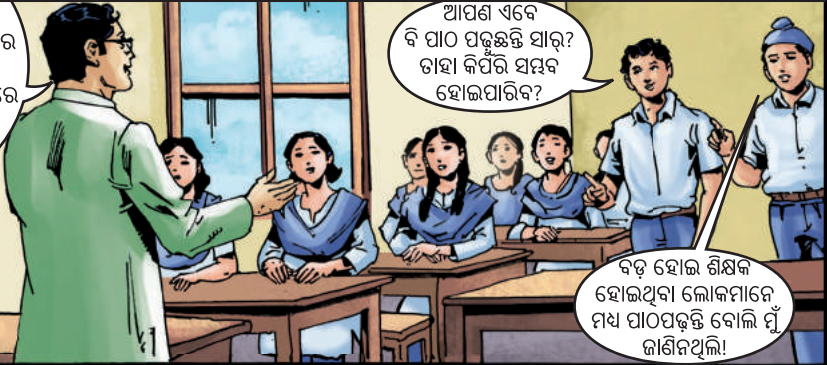
*ଏକ ଭୌଗଳିକ ସଙ୍କେତକ (ଜିଆଇ) ଟ୍ୟାଗ କୌଣସି ଏକ ଉତ୍ପାଦର ଉତ୍କଟ ମାନ କିମ୍ବା ଏହା ତିଆରି ହେଉଥିବା ସ୍ଥାନର ପରିଚୟ ବହନ କରିଥାଏ।

[^]ଭାରତର ଚତୁର୍ଥ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ନାଗରିକ ସମ୍ମାନ

ଭଗୀରଥୀ ଆମ୍ମା

ମୋ ପାଖରେ କିଛି ଭଲ ଖବର ଅଛି। ଉଭୟ ଜୀବନ ବିଜ୍ଞାନରେ ମୁଁ ଖୁବ୍‌ଶୀଳ ନିଜର ପରୀକ୍ଷା ଶେଷ କରିବାକୁ ଯାଉଛି। ତେଣୁ, ଯେତେବେଳେ ଆମେ ପ୍ରକୃତି ଯାତ୍ରାରେ ଯାଉଛି ମୁଁ ଉଭୟ ଏବଂ ବୃକ୍ଷ ବିଷୟରେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଶିକ୍ଷା ଦେବାରେ ସକ୍ଷମ ହୋଇପାରିବି।

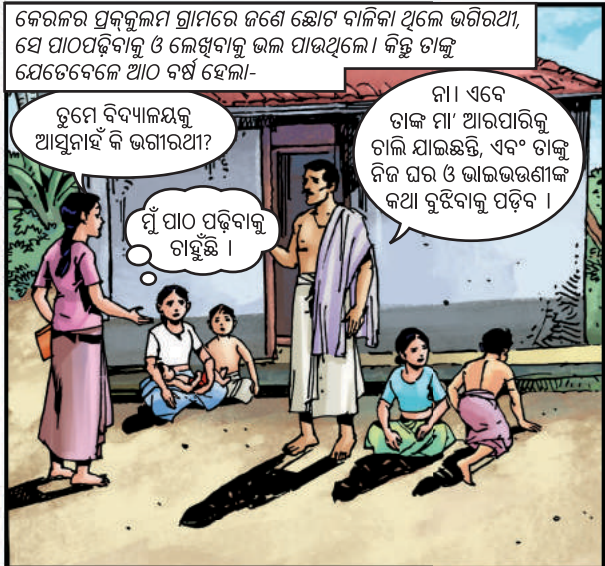
ଆପଣ ଏବେ ବି ପାଠ ପଢ଼ୁଛନ୍ତି ସାର୍? ତାହା କିପରି ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରିବ?

ବଡ଼ ହୋଇ ଶିକ୍ଷକ ହୋଇଥିବା ଲୋକମାନେ ମଧ୍ୟ ପାଠପଢ଼ି ବୋଲି ମୁଁ ଜାଣିନଥିଲି!

ନିଶ୍ଚିତ ଭାବେ, ବଡ଼ ଲୋକମାନେ ମଧ୍ୟ ପାଠ ପଢ଼ନ୍ତି। ନିକଟରେ, ମନୁ କୀ ବାଡ଼ରେ, ମୁଁ 105 ବର୍ଷ ବୟସ୍କ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ବିଷୟରେ ଶୁଣିଲି ଯିଏ ପଢ଼ିଥିଲେ ଓ ପରୀକ୍ଷା ଦେଇଥିଲେ।

ତାହା ଠିକ୍ କଥା, ଶାରଦା । ତାଙ୍କ ନାମ ହେଉଛି ଭଗୀରଥୀ ଆମ୍ମା। ବସିପଡ଼ି ମୁଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ତାଙ୍କର କାହାଣୀ କହିବି।

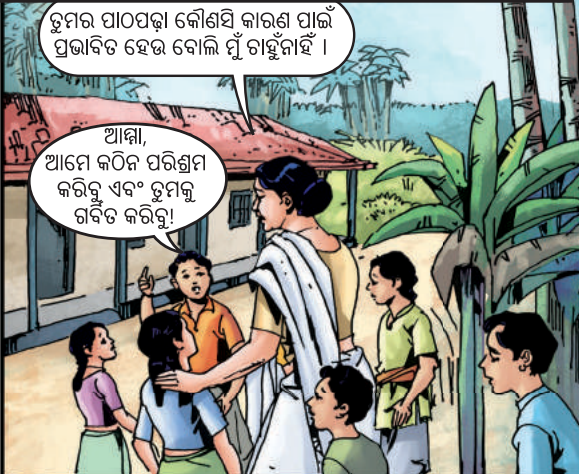
କେରଳର ପ୍ରକୃତଲମ ଗ୍ରାମରେ ଜଣେ ଛୋଟ ବାଳିକା ଥିଲେ ଭଗୀରଥୀ, ସେ ପାଠପଢ଼ିବାକୁ ଓ ଲେଖିବାକୁ ଭଲ ପାଉଥିଲେ। କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କୁ ଯେତେବେଳେ ୧୦ ବର୍ଷ ହେଲା-

ତୁମେ ବିଦ୍ୟାଳୟକୁ ଆସୁନାହିଁ କି ଭଗୀରଥୀ?

ମୁଁ ପାଠ ପଢ଼ିବାକୁ ଚାହୁଁଛି ।

ନା। ଏବେ ତାଙ୍କ ମା' ଆରପାରିକୁ ଚାଲି ଯାଇଛନ୍ତି, ଏବଂ ତାଙ୍କୁ ନିଜ ଘର ଓ ଭାଇଭଉଣୀଙ୍କ କଥା ବୁଝିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ଭଗୀରଥୀ ଆଉ କେବେ ବିଦ୍ୟାଳୟକୁ ଯାଇପାରିଲେ ନାହିଁ । ପରେ, ସେ ବାହା ହୋଇଗଲେ ଏବଂ ଛଅ ଜଣ ପିଲାଙ୍କ ମା' ହେଲେ । ଆଉ ତା'ପରେ ତାଙ୍କ ସ୍ୱାମୀଙ୍କର ମଧ୍ୟ ପରଲୋକ ଘଟିଲା ।

ତୁମର ପାଠପଢ଼ା କୌଣସି କାରଣ ପାଇଁ ପ୍ରଭାବିତ ହେଉ ବୋଲି ମୁଁ ଚାହୁଁନାହିଁ ।

ଆମ୍ମା, ଆମେ କଠିନ ପରିଶ୍ରମ କରିବୁ ଏବଂ ତୁମକୁ ଗବିତ କରିବୁ!

ତାଙ୍କ ପିଲାମାନେ ବଡ଼ ହେବା ସହିତ -

ମୁଁ ଏହି ପୁସ୍ତକ ପଢ଼ିପାରିବି କି? ମୁଁ ବୁଝିନପାରିଲେ ତୁମେ ମୋତେ ସାହାଯ୍ୟ କରିବ କି?

ନିଶ୍ଚିତ ଭାବେ, ଆମ୍ମା ।

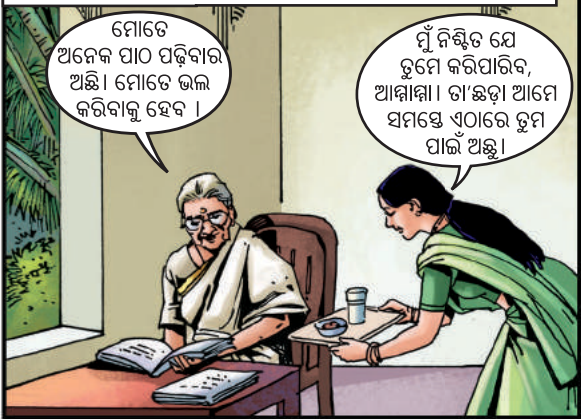
ଆମ୍ମା, ପ୍ରଥମେ ଏହି ପୁସ୍ତକ ପଢ଼ । ଏହା ପଢ଼ିବା ଖୁବ୍ ରୋଚକ ।

ପାଠପଢ଼ିବା ପାଇଁ ଭଗୀରଥୀ ଆମ୍ଭାଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ଅପୂରଣୀୟ ହୋଇ ରହିଯାଇଥିଲା । 2019ରେ, ଯେତେବେଳେ ତାଙ୍କୁ 105 ବର୍ଷ ହେଲା-

ନିଜର ବୟସାଧିକ ସତ୍ତ୍ୱେ, ଭଗୀରଥୀ ଆମ୍ଭା ପଢ଼ିବା ପାଇଁ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେଲେ ।

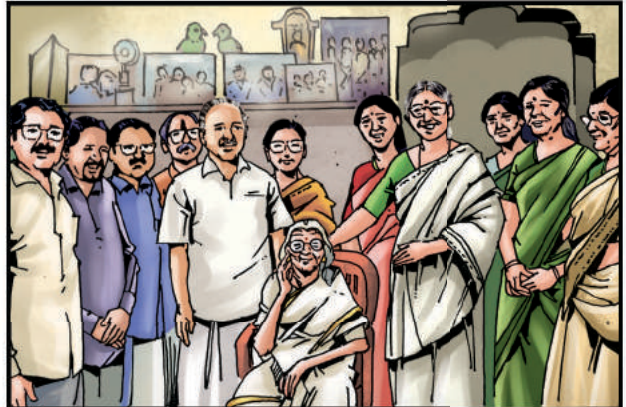
କିଛି ମାସର କଠିନ ପରିଶ୍ରମ ପରେ, ଭଗୀରଥୀ ଆମ୍ଭା ଗଣିତ, ମାଲାୟଲମ ଏବଂ ପରିବେଶ ବିଜ୍ଞାନରେ ପରୀକ୍ଷା ଦେଲେ ।

ଶୁବଶୀଘ୍ର -

2019ରେ, ଏହି ଉଲ୍ଲେଖନୀୟ ସୁଫଳତା ପାଇଁ, ଭଗୀରଥୀ ଆମ୍ଭାଙ୍କୁ ଭାରତରେ ମହିଳାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ପୁରସ୍କାର ଭାବେ ବିବେଚିତ ନାରୀ ଶକ୍ତି ପୁରସ୍କାର ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା ।

* ମାଲାୟଲମରେ 'ନେଜେମା'

ରାଜେନ୍ଦ୍ର ଯାଦବ

କୋଭିଡ଼ ଠାରୁ ଆଉ ବିପଦ ନାହିଁ ବୋଲି ଜାଣି ତୁମେମାନେ ଖୁସି ନାହିଁ କି?

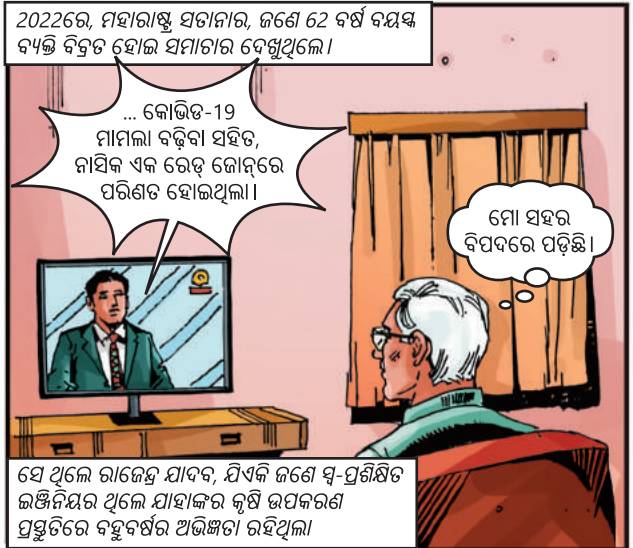
ହଁ ଆଜ୍ଞା ସାର୍! ଆମକୁ ସୁରକ୍ଷିତ ରଖିବା ପାଇଁ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥିବା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଧନ୍ୟବାଦ।

ସତ କଥା! ଡାକ୍ତର ଓ ସ୍ବାସ୍ଥ୍ୟ କର୍ମୀଙ୍କ କଠିନ ପରିଶ୍ରମ କାରଣରୁ ରୋଗ ସଂକ୍ରମଣ ବଢ଼ିନଥିଲା। ସେଥିପାଇଁ ଆମେ ସେମାନଙ୍କ ନିକଟରେ ବିଶେଷ ଭାବେ ରଖି। ସେହି ସମୟରେ ନିଜର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଯୋଗଦାନ ଦେଇଥିବା ରାଜେନ୍ଦ୍ର ଯାଦବଙ୍କ କାହାଣୀ ଯୁଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ କହିବାକୁ ଚାହୁଁଛି।

ଏ କାହାଣୀ ମନ କୀ ବାଦ୍ରେ କହୁଛନ୍ତି କି?

ନାୟାର ସାର୍ ହସିଲେ ଏବଂ ନିଜ ମୁଣ୍ଡ ହଲାଇଲେ।

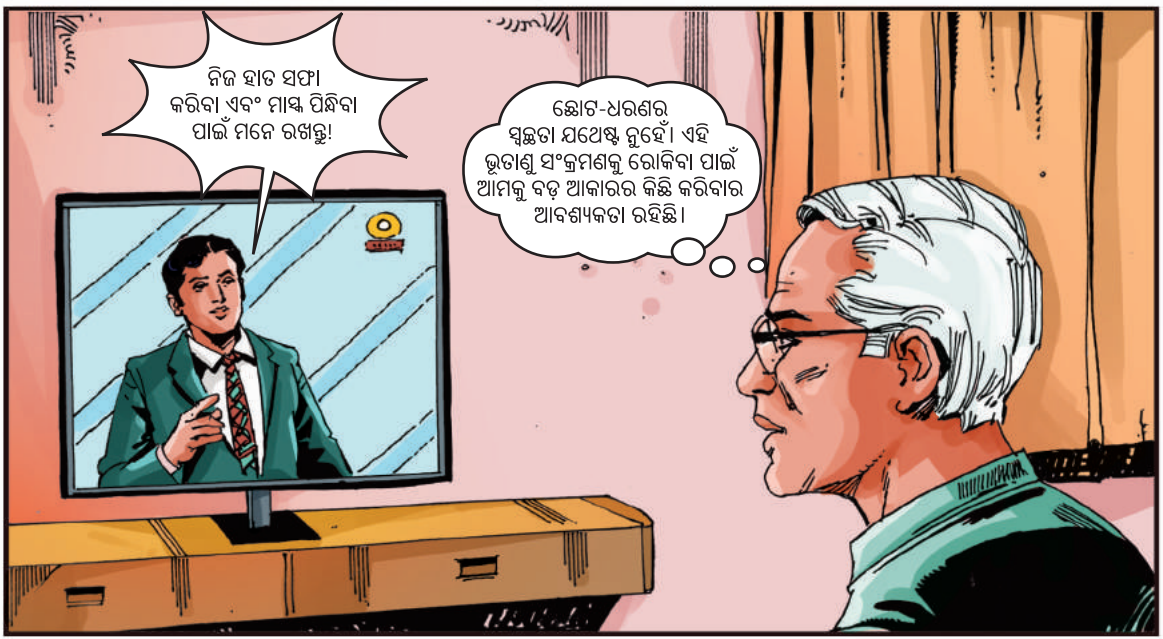

2022ରେ, ମହାରାଷ୍ଟ୍ର ସତ୍ୟନାର, ଜଣେ 62 ବର୍ଷ ବୟସ୍କ ବ୍ୟକ୍ତି ବିକୃତ ହୋଇ ସମାଚାର ଦେଖୁଥିଲେ।

... କୋଭିଡ଼-19 ମାମଲା ବଢ଼ିବା ସହିତ, ନାସିକ ଏକ ରେଡ୍ ଜୋନ୍ରେ ପରିଣତ ହୋଇଥିଲା।

ମୋ ସହର ବିପଦରେ ପଡ଼ିଛି।

ସେ ଥିଲେ ରାଜେନ୍ଦ୍ର ଯାଦବ, ଯିଏକି ଜଣେ ସ୍ଵ-ପ୍ରଶିକ୍ଷିତ ଇଞ୍ଜିନିୟର ଥିଲେ ଯାହାଙ୍କର କୃଷି ଉପକରଣ ପ୍ରସ୍ତୁତିରେ ବହୁବର୍ଷର ଅଭିଜ୍ଞତା ରହିଥିଲା।

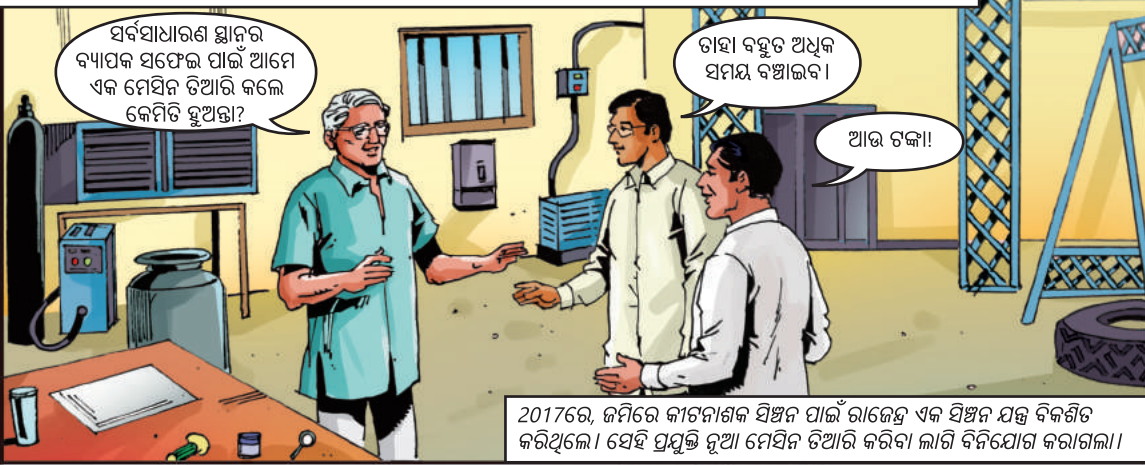

ନିଜ ହାତ ସଫା କରିବା ଏବଂ ମାସ୍କ ପିନ୍ଧିବା ପାଇଁ ମନେ ରଖନ୍ତୁ!

ଛୋଟ-ଧରଣର ସ୍ଵଚ୍ଛତା ଯଥେଷ୍ଟ ନୁହେଁ। ଏହି ଭୂତାଣୁ ସଂକ୍ରମଣକୁ ରୋକିବା ପାଇଁ ଆମକୁ ବଡ଼ ଆକାରର କିଛି କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି।

ରାଜେନ୍ଦ୍ର ନିଜ କର୍ମଶାଳାକୁ ଏହି ସମସ୍ୟାକୁ ନେଇଗଲେ, ଯେଉଁଠି ସେ ନିଜର ଦୁଇ ପୁଅ, ମଙ୍ଗେଶ ଓ ଧନଞ୍ଜୟଙ୍କ ସହ କଥା ହେଲେ ।

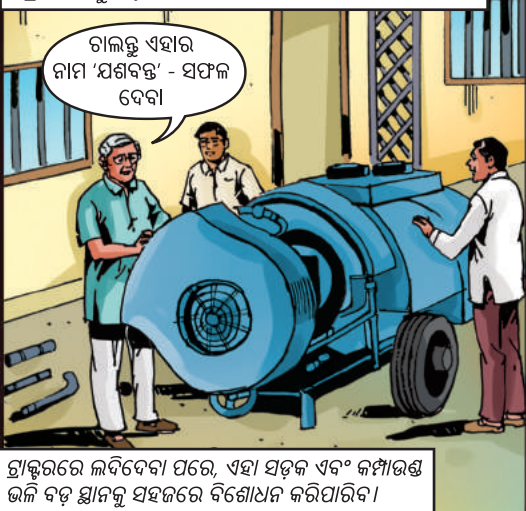
ସର୍ବସାଧାରଣ ସ୍ଥାନର ବ୍ୟାପକ ସଫେଇ ପାଇଁ ଆମେ ଏକ ମେସିନ୍ ତିଆରି କଲେ କେମିତି ହୁଅନ୍ତା?

ତାହା ବହୁତ ଥିଏକ ସମୟ ବଞ୍ଚାଇବ ।

ଆଉ ଟଙ୍କା!

2017ରେ, ଜମିରେ କାର୍ତ୍ତବୀୟକ ସିଞ୍ଚନ ପାଇଁ ରାଜେନ୍ଦ୍ର ଏକ ସିଞ୍ଚନ ଯନ୍ତ୍ର ବିକଶିତ କରିଥିଲେ । ସେହି ପ୍ରଯୁକ୍ତି ଦୁଆ ମେସିନ୍ ତିଆରି କରିବା ଲାଗି ବିନିଯୋଗ କରାଗଲା ।

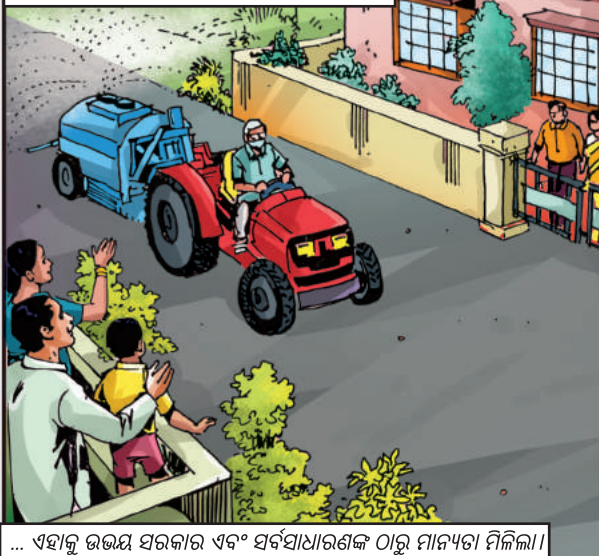
25 ଦିନ ପରେ, ସାମଗ୍ରୀକରଣ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବା ଲାଗି ସେମାନଙ୍କର ଶ୍ରମ ସାଥୀକ ହେଲା ଯେଉଁଥିରେ 600 ଲିଟର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବିଶୋଧକ ମିଶ୍ରିତ ପାଣିକୁ ଷ୍ଟୋର କରାଯାଇପାରିବ ।

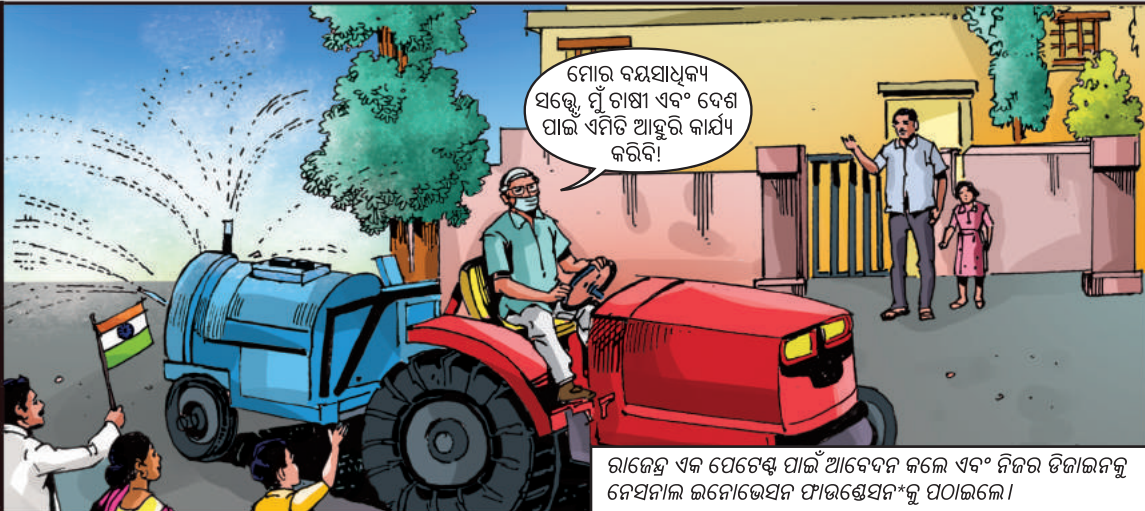
ଚାଲନ୍ତୁ ଏହାର ନାମ 'ଯଶବନ୍ତ' - ସଫଳ ଦେବା

ପ୍ରାକୃତରେ ଲବିଦେବା ପରେ, ଏହା ସତ୍ତ୍ୱେ ଏବଂ କମ୍ପାଉଣ୍ଡ ଭଳି ବଡ଼ ସ୍ଥାନକୁ ସହଜରେ ବିଶୋଧନ କରିପାରିବ ।

'ଯଶବନ୍ତ' ନିଜର ନାମାନ୍ୱୟାୟୀ ସଫଳ ହେଲା...

... ଏହାକୁ ଉତ୍ତମ ସରକାର ଏବଂ ସର୍ବସାଧାରଣଙ୍କ ଠାରୁ ମାନ୍ୟତା ମିଳିଲା ।

ମୋର ବୟସାଧିକ୍ୟ ସତ୍ତ୍ୱେ, ମୁଁ ଗଣ୍ଡା ଏବଂ ଦେଶ ପାଇଁ ଏମିତି ଆହୁରି କାର୍ଯ୍ୟ କରିବି!

ରାଜେନ୍ଦ୍ର ଏକ ପେଟେଣ୍ଟ ପାଇଁ ଆବେଦନ କଲେ ଏବଂ ନିଜର ତିନିଜନକୁ ନେସନାଲ ଇନୋଭେସନ ଫାଉଣ୍ଡେସନ*କୁ ପଠାଇଲେ ।

* ଏନଆଇଏଫ ଏପରି ଏକ ସଂଗଠନ ଯାହା ପ୍ରଯୁକ୍ତି କ୍ଷେତ୍ରରେ ତୃଣମୂଳ ସ୍ତରର ଉତ୍ତ୍ୱାସକୁ ସମର୍ଥନ ଓ ପ୍ରୋତ୍ସାହନ ଦେଇଥାଏ ।

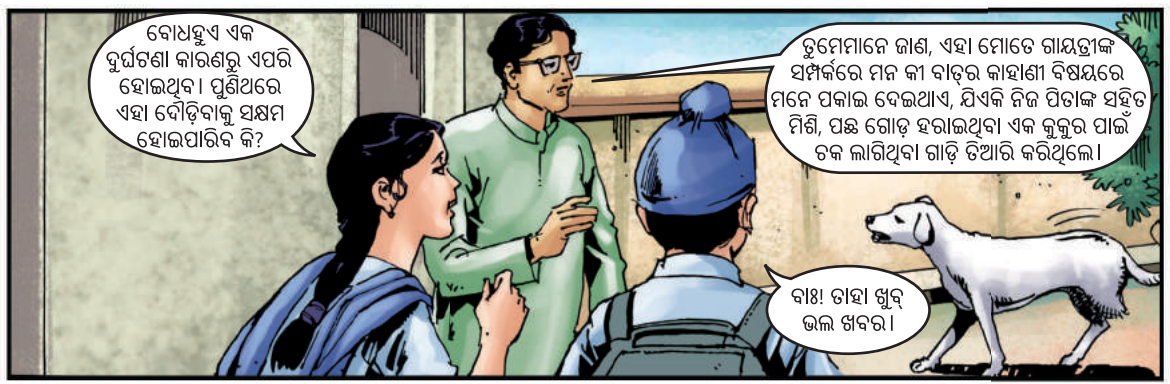

ଗାୟତ୍ରୀ

ସେହି କୁକୁରକୁ ଦେଖ। ସେଇଟି ମାତ୍ର ତିନୋଟି ଗୋଡ଼ରେ ଚାଲୁଛି ।

ହଁ, ଲାଗୁଛି ଯେମିତି ଚତୁର୍ଥ ଗୋଡ଼ କଟିଯାଇଛି ।

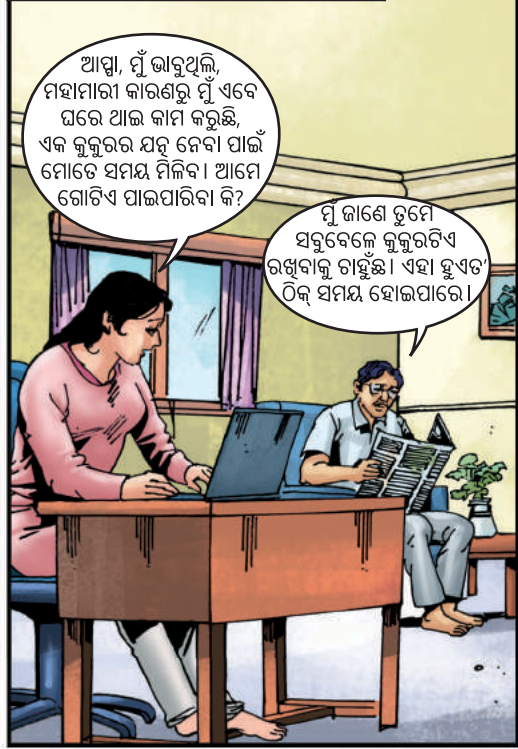

ବୋଧହୁଏ ଏକ ଦୁର୍ଘଟଣା କାରଣରୁ ଏପରି ହୋଇଥିବ । ପୁଣିଥରେ ଏହା ବୌଦ୍ଧିବାକୁ ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରିବ କି?

ତୁମେମାନେ ଜାଣ, ଏହା ମୋତେ ଗାୟତ୍ରୀଙ୍କ ସମ୍ପର୍କରେ ମନ କା ବାଡ଼ର କାହାଣୀ ବିଷୟରେ ମନେ ପକାଇ ଦେଇଥାଏ, ଯିଏକି ନିଜ ପିତାଙ୍କ ସହିତ ମିଶି, ପଛ ଗୋଡ଼ ହରାଇଥିବା ଏକ କୁକୁର ପାଇ ଚକ ଲାଗିଥିବା ଗାଡ଼ି ତିଆରି କରିଥିଲେ ।

ବାଃ! ତାହା ଖୁବ୍ ଭଲ ଖବର ।

ଗାୟତ୍ରୀ ଜଣେ ଆଇଟି* ପେସାଦାର ଥିଲେ ଯିଏକି ତାମିଲନାଡୁ କୋଏମ୍ବାରରେ ରୁହନ୍ତି ।

ଆସ୍ତା, ମୁଁ ଭାବୁଥିଲି, ମହାମାରୀ କାରଣରୁ ମୁଁ ଏବେ ଘରେ ଥାଇ କାମ କରୁଛି, ଏକ କୁକୁରର ଯତ୍ନ ନେବା ପାଇଁ ମୋତେ ସମୟ ମିଳିବ । ଆମେ ଗୋଟିଏ ପାଇପାରିବା କି?

ମୁଁ ଜାଣେ ତୁମେ ସବୁବେଳେ କୁକୁରଟିଏ ରଖିବାକୁ ଚାହୁଁଛ । ଏହା ହୁଏତ ଠିକ୍ ସମୟ ହୋଇପାରେ ।

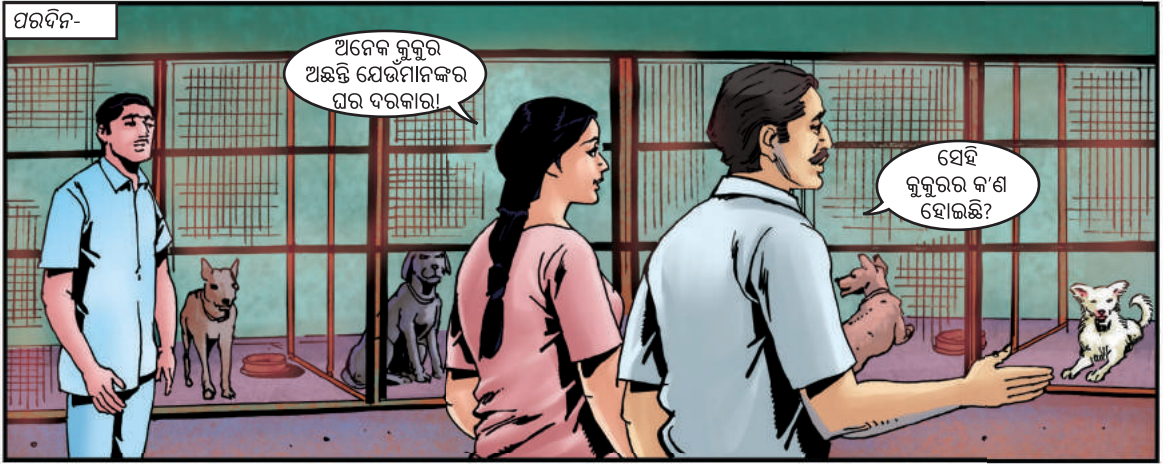
ବାଃ! ଚାଲି ଆସନ୍ତାକାଲି ଏକ କୁକୁର ଆଣ୍ଡ୍ରୟକ୍ସନାକୁ ଯିବା ଏବଂ ଗୋଟିଏ କୁକୁରକୁ ପୋଷ୍ୟ ଭାବେ ଗ୍ରହଣ କରିବା ।

ମୁଁ ଭାବୁଛି ଏହା ଆମ ଘର ପାଇଁ ଏକ ଖୁସିର ପରିବେଶ ଆଣିବ ।

*ସୂଚନା ପ୍ରଯୁକ୍ତି

ପରଦିନ-

ଅନେକ କୁକୁର ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନଙ୍କର ଘର ଦରକାର।

ସେହି କୁକୁରର କ'ଣ ହୋଇଛି?

ସେ ହେଉଛି ବୀରା। ତା'ର ଗୋଡ଼ଗୁଡ଼ିକ ଭାଙ୍ଗି ଯାଇଥିବାରୁ ସେଗୁଡ଼ିକୁ କାଟି ବାହାର କରିବାକୁ ପଡ଼ିଲା। ଆମେ ଭାବୁଛୁ ଏହା ପଶୁ ନିର୍ଯାତନା ମାମଲା।

ତା'ର ଅକ୍ଷମତା କାରଣରୁ କେହି ତା'କୁ ପୋଷ୍ୟ ଭାବେ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ଚାହୁଁନାହାନ୍ତି।

ଆମେ ତା'କୁ ପୋଷ୍ୟ ଭାବେ ଗ୍ରହଣ କରିବା। ଆପଣ କ'ଣ ଭାବୁଛନ୍ତି, ଆପ୍ପା?

ନିଶ୍ଚିତ! ଆମେ ତା'କୁ ଏକ ସ୍ନେହପୂର୍ଣ୍ଣ ଘର ଦେଇପାରିବା।

କିଛି ଦିନ ପରେ-

ଆପ୍ପା, ବୀରା ନିଜର ଆଗ ବୁଲ ଗୋଡ଼ରେ ଠେଲି ହୋଇ ଚାଲୁଛି । ଆମେ କିଛି ସହାୟତା କରିପାରିବୁ ବୋଲି ତୁମେ ଭାବୁଛ କି?

ହଁ ମଧ୍ୟ ଏହି ବିଷୟରେ ଚିନ୍ତା କରୁଛି । ଏବେ ମୋ ଡିଗ୍ରୀ*କୁ କାମରେ ଲଗାଇବାର ବେଳ ଆସିଛି।

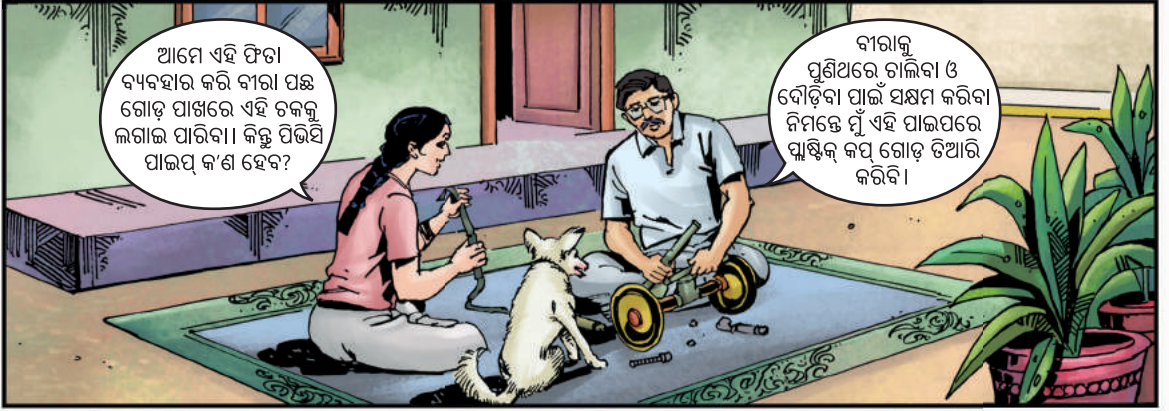

ଖୁବ୍‌ଶୀଘ୍ର -

ଏହି ପୁରୁଣା ଚିନି ଚକିଆ ସାଇକେଲର ଚକ ପୁଣିଥରେ ବୀରାକୁ ସହାୟ୍ୟ କରିପାରିବ ।

ଏହି ଚକଗୁଡ଼ିକ ତା'ର ପଛ ଗୋଡ଼ ଭଳି କାମ କରିବ ।

*ଗାୟତ୍ରୀଙ୍କ ବାପା, କାଶୀଲିଙ୍ଗମ୍ ଜଣେ ମେକାନିକାଲ ଇଞ୍ଜିନିୟର ଥିଲେ।

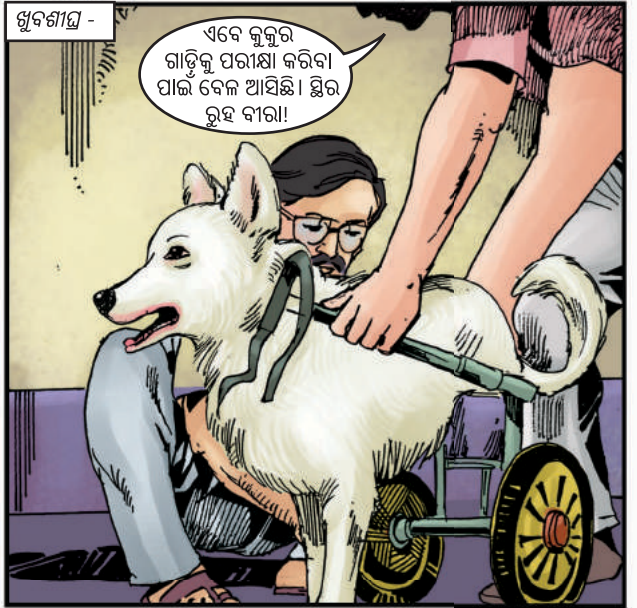

ଆମେ ଏହି ଫିଟା ବ୍ୟବହାର କରି ବୀରା ପଛ ଗୋଡ଼ ପାଖରେ ଏହି ଟକକୁ ଲଗାଇ ପାରିବା। କିନ୍ତୁ ପିଭିସି ପାଇପ୍ କ'ଣ ହେବ?

ବୀରାକୁ ପୁଣିଥରେ ଚାଲିବା ଓ ଦୌଡ଼ିବା ପାଇଁ ସକ୍ଷମ କରିବା ନିମନ୍ତେ ମୁଁ ଏହି ପାଇପରେ ପ୍ଲାଷ୍ଟିକ୍ କପ୍ ଗୋଡ଼ ତିଆରି କରିବି।

ତାହା ଭଲ କଥା। ପାଇପ୍ ଯେଉଁଠି ତା'ର ଶରୀରକୁ ଛୁଇଁବ ସେଠାରେ ମୁଁ ଏକ ପ୍ୟାଡିଂ ଲଗାଇଦେବି ଯାହା ବୀରା ପାଇଁ ଆହୁରି ସୁବିଧାଜନକ ହେବ ।

ଖୁବଶୀଘ୍ର -

ଏବେ କୁକୁର ଗାଡ଼ିକୁ ପରୀକ୍ଷା କରିବା ପାଇଁ ବେଳ ଆସିଛି। ସ୍ଥିର ରୁହ ବୀରା!

ବୀରା ଚାଲିକୁ ଦେଖ!

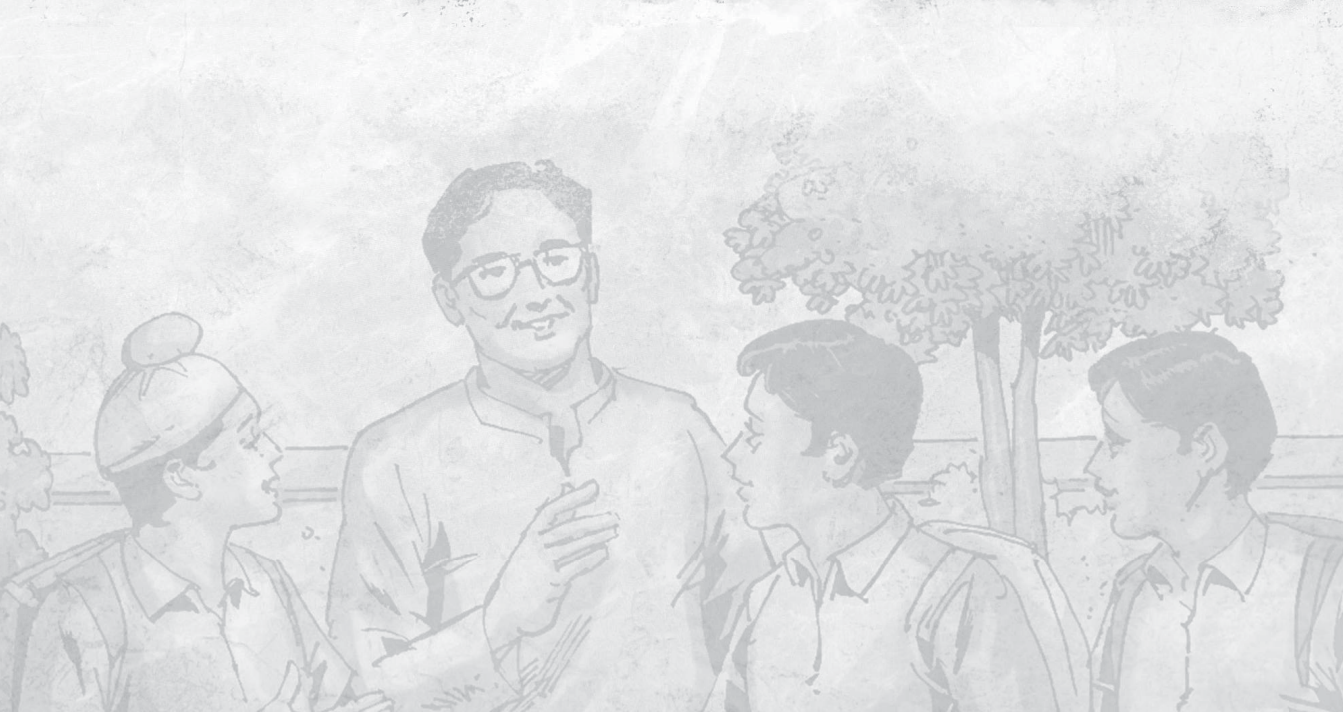
ସେ ଅତି ସହଜରେ ଦୌଡ଼ି ପାରୁଛି।

ତୁମକୁ ଏକ ଭସାହୀ କୁକୁର ସେଠାରେ ମିଳିଯାଇଛି।

ଆପଣଙ୍କୁ ଧନ୍ୟବାଦ! ସେ ଦୀର୍ଘ ବାଟ ଅତିକ୍ରମ କରିଆସିଛି!

ଗାୟତ୍ରୀ ବିଶ୍ୱାସ କରନ୍ତି ଯେ ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରୟାସ ଅକ୍ଷମ ପଶୁମାନଙ୍କୁ ପୋଷ୍ୟ ଭାବେ ଗ୍ରହଣ କରିବା ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ଜୀବନରେ ସୁଧାର ଆଣିବା ଲାଗି ଅନୁପ୍ରାଣିତ କରିବ ।

ମନ୍ କୀ ବାତ୍

ଅଧ୍ୟାୟ 2

ମନ୍ କୀ ବାତ୍‌ର ଦ୍ଵିତୀୟ ଅଧ୍ୟାୟ ଏକତାର ଶକ୍ତିକୁ ପାଳନ କରିବାକୁ ଜାରି ରଖୁଛି ।

ନିଜର ରେଡିଓ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମରେ, ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀ ନରେନ୍ଦ୍ର ମୋଦୀ ଏପରି ସଂଖ୍ୟାଧିକ ପୁରୁଷ ଓ ମହିଳାଙ୍କ ବିଷୟରେ ଆଲୋଚନା କରିଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ନିଜ ଜୀବନରେ ଚମତ୍କାର କାର୍ଯ୍ୟ କରିଛନ୍ତି ।

ଏହା ହେଉଛି ବାସ୍ତବ ଜୀବନର ନାୟକମାନଙ୍କର କାହାଣୀ ।

ପିଲାବେଳେ ନିଜ ଭାଇଭଉଣୀଙ୍କ ଯତ୍ନ ନେବା ପାଇଁ ପାଠପଢ଼ା ଛାଡ଼ିଥିବା ଭଗୀରଥୀ ଆମ୍ମା, ଯେତେବେଳେ 105 ବର୍ଷ ବୟସରେ ଅଶଢ଼େଜେମା' ହେଲେ ସେ ଚତୁର୍ଥ ଶ୍ରେଣୀ ପରୀକ୍ଷା ଦେଇ ପାସ୍ କରିଥିଲେ ।

ଏନ. ଏସ ରାଜାସ୍ଵାନ, ମାତ୍ର 5 ବର୍ଷ ବୟସରେ ପୋଲିଓ ଆକ୍ରାନ୍ତ ହୋଇଥିବା ସତ୍ତ୍ଵେ, ସାହସର ସହିତ ଆଗକୁ ବଢ଼ିଥିଲେ ଏବଂ 63 ବର୍ଷ ବୟସରେ ଭେଦନାଡ଼ ହୃଦରୁ ବେପରୁଆ ପର୍ଯ୍ୟଟକମାନେ ପକାଇଥିବା ପ୍ଲାଷ୍ଟିକ ବୋତଲ ଏବଂ ପ୍ୟାକେଟ୍ ସଫା କରିଥିଲେ ।

କୋଭିଡ଼ ଲକଡାଉନ ସମୟରେ, ଉଷା ଦୁବେ ହୃଦୟଙ୍ଗମ କରିଥିଲେ ଯେ ଗରିବ ପରିବାର ପାଇଁ ଅନଲାଇନ କ୍ଲାସ କରିବା ସମ୍ଭବପର ନୁହେଁ, ତେଣୁ ସେ ନିଜ ସ୍କୁଟରେ ସେମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ଶ୍ରେଣୀଗୃହ ନେଇ ପହଞ୍ଚାଇଥିଲେ । ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆଣିବା ପାଇଁ ଅଧିକ ଟଙ୍କା କିମ୍ବା ପଦପଦବୀର ଆବଶ୍ୟକତା ନଥାଏ । ଆଉ ଏହି ନାୟକମାନେ ତାହା ପ୍ରମାଣିତ କରିଛନ୍ତି ।

₹90

www.amarchitrakatha.com

ISBN 978-81-19242-57-3

9 788119 242573